

PRVI KORAKI 2013/14

GLASILU NA POT ...

Vsak začetek je težak, poln vzponov, a žal tudi padcev, vendarle pa ostaja upanje, da bomo uspeli.

Pa naj bodo v premislek besede Toneta Pavčka:

*»Nobena pot ni ravna,
nobena pot ni revna,
a vsaka je zahtevna
in tvoja ena sama – GLAVNA.«*

Nam je uspelo. Zaključili smo šolsko leto 2013/2014, pred vami pa je glasilo, v katerem smo želeli ujeti vsaj nekaj utrinkov letošnjega šolskega leta. Sprehodite se z nami.

Želimo vam prijetno branje in nasmeh na obrazu.

Učenci OŠ Toneta Pavčka

DOMOVINA

*Nekoč je bila moja domovina le mirnopedška dolina,
s Temenico in trgovino,
s cerkvijo, v kateri sem se kot deklica izgubila.
Tako majhna in neznatna je bila tisti čas moja domovina.*

*Domovina je tam,
kjer si doma,
tam, kjer se ne počutiš tujega,
in tam, kjer hodiš brez meja.
Hodiš čez gredice,
ali tečeš čez ravnice
ter preskakuješ stezice.*

*Domovina je tvoja mati,
saj skrbno pazi nate,
v njej gnezdo imaš,
kjer s sosedi klepetaš,
kjer na polju sončnica cveti,
ki za soncem hrepeni.*

*Na globusu le majhna pika smo,
a jaz vedno ponosno gledam na njo.*

Jera Žagar, 9. a (nagrajena pesem na literarnem natečaju društva Naša zemlja)

UTRINKI IZ SEPTEMBRSKIH DNI ...

PRVIČ PRESTOPILI ŠOLSKI PRAG

Se še spominjate svojega prvega šolskega dne? Z radovednimi očmi ste zrl v hram učenosti, obenem pa bili malo razočarani, ker bosta morda vaša brezskrbnost in razigranost čez noč izginili. Dobili ste prvo šolsko torbo, vanjo zložili pripomočke, za katere se vam še sanjalo ni, za kaj jih boste sploh potrebovali, dobili novo obleko in morda celo frizuro ... vse to le za to, ker ste postali PRVOŠOLCI.

V letošnjem šolskem letu je prag naše šole prestopilo 34 prvošolcev. Učiteljice Mojca Starešinič, Staša Hočevnar Zajc in Polona Zoran so jim pripravile lep sprejem, vse zbrane pa je nagovoril tudi gospod ravnatelj.

ŠOLARČEK

MOJ ATA JE V SLUŽBI,
A MAMA DOMA.
VMES SE NAPIŠE VEJICA.
JAZ HODIM V ŠOLO IN ZNAM ŽE VELIKO.
NA KONCU STAVKA
NAPIŠEM PIKO.
(Slavko Jug)

DEŽEVNIK V ŠOLI

Jeseni v vesolje odletiš,
kjer tri zaboje šolske volje pridobiš.

Ko prideš nazaj, se ti to polije
in deževnik vse popije.

Ko pa pride čas za to,
deževnik namesto tebe v šoli bo.

Jure Rus, 4. a

JESEN

Prišla je jesen, oblak
je voden.
Jabolka so zrela
in v gozdu je marela.

Ptice so odšle.
Le kdaj bodo spet prišle?
Kurjavo smo dostavili
in na zimo se pripravili.

Listje hitro odpada
in dež nam pripada.
Trta je obrodila
in nam mošta nalila.

V gozd bomo še zavili,
kostanj nabrali,
pečenega se najedli
in ob ognju se pogreli.

Lan Jan Obrekar, 4. a

OŠ Toneta Pavčka, 2013

SPOZNAVANJE ČEBEL

V torek, 17. septembra, so imeli učenci 2. b in 3. a razreda prav poseben obisk. O dogajanju tistega dne so povedali naslednje:

»V šolo je prišla gospa Andreja in nam pripovedovala o čebelah. S seboj je prinesla panj. Čebele oprahujejo sadno drevje. Čebele delajo tudi propolis. Čebele imajo na telesu koške za cvetni prah.« (Jan Kovačič, 2. b)

»Čebele živijo v panjih. Ko je v panju preveč čebel, jih veliko v roju odleti. Čebele nabirajo med. Japonske čebele ubijejo sršena. Čebele letijo.« (Nik Globokar, 2. b)

»Čebela leti s cveta na cvet, nabira med, živi v panju. Čebelja družina ima kraljico matico. Čebela ima sovražnika oso in sršena. Zimska čebela živi en mesec. Čebele oprahujejo rastline.« (Lana Slak, 2. b)

OŠ Toneta Pavčka, 2013

»Čebela matica je imela na hrbtu narisano zeleno piko. Ko sem povohala vosek, je zelo dišal. Če čebela piči, umre. Spoznala sem čebeljo družino.« (Hana Kastelic, 2. b)

»Zelo mi je bilo všeč, ko nam je gospa Andreja predstavila matico in ostale čebele. Všeč mi je bilo tudi, ko smo povohali vosek in seveda, ko smo poskusili cvetni prah. Naučil sem se tudi nekaj novega o čebelah: čebela plesalka lahko sporoči, kje in kako blizu je cvetni prah. Ko ga čebele naberejo, ga odnesejo v panj.« (Tevž Kupljenik, 2. b)

OBISK PIKE NOGAVIČKE

Učenci prve triade so zelo težko pričakali obisk Pikinega festivala. Kljub zgodnji uri so se vsi veseli odpravili na avtobus in se napotili proti Velenju. Pričakala jih je Pikina pomočnica, ki jih je spremljala celo dopoldne v različnih ustvarjalnih delavnicah. Nastali so raznovrstni izdelki, ki so jih lahko odnesli domov za spomin. Z zanimanjem so si ogledali Pikino vilo Čira Čara in ugotovili, da pospravljanje ni ravno njena vrlina.

Na koncu pa so si ogledali še glasbeno predstavo Pika Nogavička, ki so jo zaigrali člani igralske skupine Sovice. Pika in njena pomočnica sta jim še zaželeli srečno pot domov in jih povabili, da ju še kdaj obišejo.

UTRINKI IZ OKTOBRŠKIH DNI ...

JESEN

Kostanjček z drevesa leti,
na tla se mu mudi.
Jurček vesel kostanjček pobirat hiti,
da za prijatelje piknik priredi.

Dedek v gorco brzi,
da grozdje pospravi v svoje kleti.
Pri tem pa mu pomagajo vsi
prijatelji.

Babica slive nabirat hiti,
da iz njih slastno marmelado naredi
in z njo svoje vnučke razveseli.

Jeseni se sonce poslovi,
v deželo zima prihiti
in pripelje dolge, zimske dni.

Alen Rovšek, 4. a

TEHNIŠKI DAN PROMET

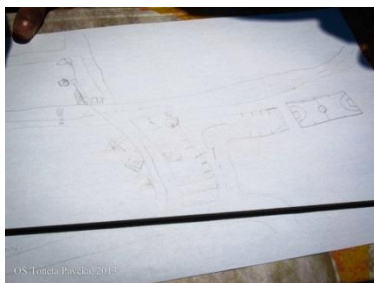

OŠ Toneta Pavčka, 2013

V sredo, 2. oktobra, smo učenci 6. in 7. razreda imeli tehniški dan. Tema tehniškega dneva je bila Promet, zato je v šolo prišel policist.

Pogovarjali smo se o pešcih, kolesarjih in o udeležencih v vozilih. Pešci morajo uporabljati prometne površine, opazovati promet okoli sebe in imeti na sebi svetla oblačila in odsevne predmete (posebno ponoči). Kolesarji morajo poskrbeti za brezhibno opremo

kolesa, voziti se morajo po kolesarski stezi in upoštevati prometne znake in predpise. Udeleženci v vozilih pa morajo biti pripeti z varnostnim pasom.

Po končanem predavanju smo se razdelili v skupine in odšli vsak na svojo lokacijo - k stari šoli, na križišče Novljan, na Postajo, na križišča pri novi šoli in na novo križišče Novo mesto-Mirna Peč. Nato smo v parih dobili različne naloge. Šteli smo promet, opazovali barve vozil, vrste vozil, znamke vozil in registrske oznake. Opazovali smo promet in

ugotovili, da kar nekaj prometnih predpisov. V telefonirajo med vožnjo, nakazujejo smeri v križišču in smo s pridom beležili. Ko smo računalniški učilnici reševali nato pa smo v učilnicah pisali poročila in analizirali štetje prometa.

udeležencev ne upošteva avtomobilih niso pripeti, nepravilno prečkajo cesto, ne prehitro vozijo. Vse opazke se vrnili v šolo, smo v simulacijo kolesarskega izpita,

Andriyana Muhič in Tina Makše, 7. a

DRUGI RAZRED UŽIVAL NA SPREHODU, V ŠPORTU IN PLESU

V ponedeljek, 7. oktobra, so učenci 2. a razreda izvedli jesenski sprehod v Zijalo. Najprej so se dogovorili za pravila varne hoje in poskrbeli za dobro vidnost v prometu. Pot jih je vodila ob reki Temenici do Zijala. Med potjo so se ustavljali in opazovali prelepo jesen, gozdne živali, lovske opazovalnice in drevesa. Našli so veliko značilnosti jeseni. V Zijalu so malicali, si ogledali izvir Temenice, izvedeli, kaj je ponikalnica, kje ponikne Temenica, poiskali mline in si jih ogledali ter se tam tudi odpočili.

V torek pa so učenci 2. b razreda športno dopoldne preživeli med žogami, v prostoru, ki so ga že zelo pogrešali - v telovadnici v

stari šoli. Urili so se v spretnosti vodenja žoge, meta na koš in strela na gol ter igrali nogomet, košarko in badminton. Kasneje so se zabavali ob različnih igrah, se naučili nov ples ob pesmi Pika Nogavička ter igro med dvema ognjema.

Tudi prvošolci, tretješolci ter vrtčevski skupini Lizike in Škratje so se v oktobru odpravili na igrišče pri stari šoli. Tam je bilo za otroke pripravljenih šest različnih gibalnih postaj. Otroci so tekali, skakali, preskakovali, brcali, metali, se plazili, vrteli, se družili in zabavali. Dopoldne je minilo v prijetnem športnem vzdušju, od prijateljev pa so se poslovili z željo, da kaj podobnega kmalu ponovijo.

IGRE BREZ MEJA

V sredo, 9. oktobra, se je naša šola v Dolenjskih Toplicah udeležila Iger brez meja, pri katerih smo sodelovali: Ema Zajc, Alja Kastelic, Lara Simonič, Alen Erpe, Žan Plavec in Nejc Koračin.

Na prireditvenem prostoru nas je pričakalo lepo vreme, ki pa nas je žal spremljalo le nekaj minut. Sodelovalo je petnajst šol. Na začetku smo izbrali vodjo skupine in si ogledali tabor. Dobili smo hiše, v katerih smo se preoblekli, se pripravili na igre in

vložili »jokerja« v igro, za katero smo bili mnenja, da bomo najbolj uspešni. »Joker« je podvojil točke. Igre so bile naslednje: lokostrelstvo, koš, gol, močvirje, ekologija, sir, mini golf, skiro, šotor, spirometrija, kocke, kviz, kolo sreče, kitajska igra in najdaljši skok. Najboljši smo bili v kvizu, kjer smo od možnih 30 točk prejeli 25. Dosegli smo dvanajsto mesto in prejeli diplomu, na katero smo zelo ponosni.

Ema Zajc in Alja Kastelic, 6. a

UTRINKI IZ NOVEMBRŠKIH DNI ...

NAHOD

Jesensko listje odpada,
mene kašelj napada.

Zagledal sem sivega zajčka
in zaželel sem si čajčka.

Bil je zelo vroč
in prišla je noč.

Me grlo še vedno boli,
iz nosa pa svečka visi.

Lovro Mišmaš, 4. a

JESENSKO SPANJE

Medved v hladilnik je šel spat,
jež pa v raztrgan copat.

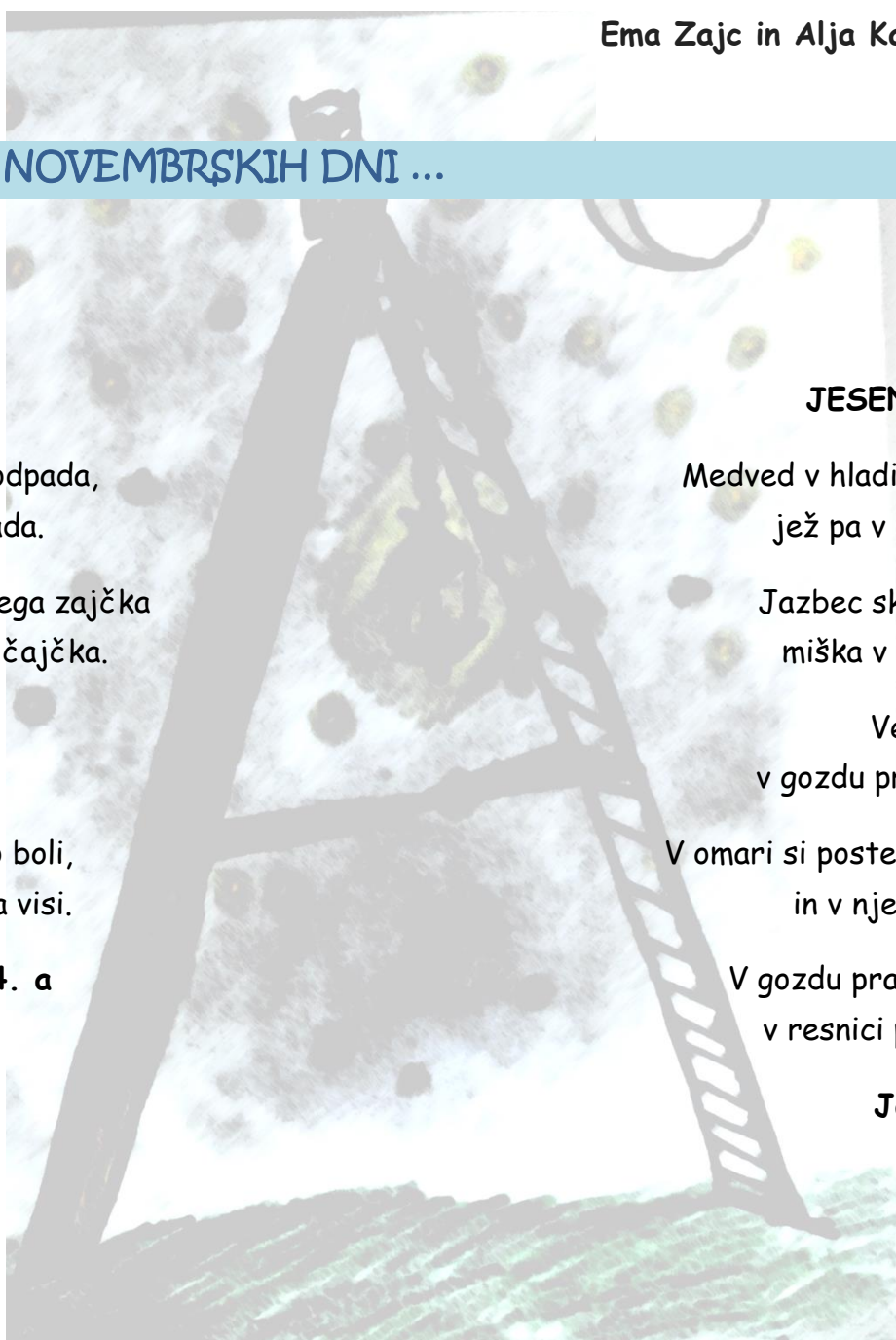
Jazbec skočil je v zaboj,
miška v pomivalni stroj.

Veverica lepotica
v gozdu prava je kraljica.

V omari si posteljo je poravnala
in v njej takoj zaspala.

V gozdu pravo je smetiščje,
v resnici pa domovališčje.

Jana Jarc, 4. a

PREPREČEVANJE ODVISNOSTI

V ponedeljek, 18. novembra, smo imeli učenci 8. razredov enourno predavanje na temo zasvojenosti oz. odvisnosti. Gospod Toni Kočevar nam je podrobneje predstavil, kaj je odvisnost in od česa sploh lahko postanemo odvisni. Podali smo svoje predloge: računalnik, televizija, droge, alkohol, celo ljubezen se je pojavila med različnimi vrstami odvisnosti. Potem smo, skupaj z g. Kočevarjem, na zabaven in zanimiv način razložili posamezne predloge in ugotavljali, kako bi se čim bolj uspešno obvarovali pred njimi. Strinjali smo se, da je pametneje preživeti prosti čas s prijatelji na igrišču kot pa pred računalniki. Predavatelj nas je opozoril na prihajajoča odraščajoča leta, saj le-ta prinašajo veliko več možnosti za stik z odvisnostjo (droge, alkohol). Položil nam je na srce, naj takrat

trdno stojimo za svojimi stališči in naj ne podlegamo vplivom ostalih.

Ana Žagar, 8. a

DOBRODELNI BAZAR

V četrtek, 28. novembra, smo v naši šoli priredili dobrodelni bazar. Že ves teden pred dogodkom smo učenci od 1. do 9. razreda izdelovali izdelke, predvsem iz naravnih in recikliranih materialov. V četrtek zvečer pa smo v avlo povabili svoje starše, stare starše in ostale sorodnike ter naše izdelke prodajali. Obiskovalci so lahko kupili okrašene lončke, praznične piškote, nakit, poslikane opeke, izdelke iz lesa, okrašene škatlice in mnoge druge uporabne stvari. V »bukvarni« so lahko knjigo, ki je ne potrebujejo več, zamenjali za drugo ali pa po simbolični ceni kupili novo. Pripravili smo tudi srečelov, poln privlačnih dobitkov. Zbran denar smo shranili v šolsko blagajno.

Ana Žagar, 8. a

UTRINKI IZ DECEMBRSKIH DNI ...

NOVOLETNA JELKA

Bil je čas božiča. Otroci so novoletne jelke. Vsako leto umetno smrekico. Letos pa so starše s pravo naravno

Otroci so se odpravili v gozdni stezi, dokler niso ob robu poraščena z niso mogli izbrati najlepše, posebnega. Odločili so se, da smrekico, ki je rasla v senci so jo domov in jo posadili v jo postavili za hišo, da je niso imeli okraskov, so se kar sami. Doma so pobrskali nabrali ogromno različnega

OŠ Toneta Pavčka, 2013

se veselili postavljanja so s starši okrasili si zaželeli presenetiti smreko.

bližnji gozd. Hodili so po prišli do jase, ki je bila majhnimi smrekicami. Kar saj je bila vsaka nekaj izberejo najmanjšo prelepe smreke. Odnegli manjši lonec z zemljo ter starši ne bi opazili. Ker odločili, da le-te izdelajo po kuhinji in shrambi ter materiala za izdelavo

okraskov. Pisano jesensko listje, ki so ga nabrali v gozdu, in orehove lupinice pobarvane s pisanimi barvami so skupaj s storžki obesili na jelko. Zunaj se je že mračilo in počasi je naletaval sneg. Starši so začeli klicati otroke, da morajo domov, a otroci jih niso slišali. Veseli so skakali okoli smrekice in lovili snežinke.

Počasi so po otroke prihajali jezni starši, ki pa so presenečeno obstali ob prelepi jelki in pozabili na svojo jezo.

Žan Kramžar, 5. a

DEDEK MRAZ MED NAMI

V sredo, 18. decembra, je učence prve triade obiskal dedek Mraz. Učenci so mu pripravili kratek kulturni program. Predstavili so se z dramatizacijo glasbene pravljice Muca copatarica, učenci dramske skupine Tačka pa so odlično opravili svoj prvi nastop pred številnim občinstvom in se dedku Mrazu predstavili z igro Babica Zima. Dedek Mraz pa jih je na koncu vse obdaril z bonboni in mandarinami.

KULTURNI DAN

V ponedeljek, 23. decembra, smo v OŠ Toneta Pavčka izvedli kulturni dan. Ob 8.15 smo se učenci vseh razredov zbrali v avli šole, kjer smo imeli proslavo ob dnevu samostojnosti in enotnosti. Ob koncu proslave pa je sledil sprejem učencev prvega razreda v skupnost učencev šole. Nato je sledilo predavanje o afriški državi Malavi. Predavala nam je študentka medicine na ljubljanski fakulteti. Ta se

je s svojimi študentskimi prijatelji odločila za nudenje pomoči oz. zdravniške oskrbe tamkajšnjim prebivalcem. Na potovanju pa so spoznavali še njihovo kulturo in tipično prehrano, ki se od naše zelo razlikuje. Med drugim so jedli tudi pečene miši. Predavanje je bilo zelo poučno, saj smo se po njem kar malo zamislili nad njihovim načinom življenja, ki ni tako z rožami posuto kot naše, saj večinoma

dobimo vse, kar si zaželim. Nadaljevanje kulturnega dne je nato potekalo po razredih, kjer smo učenci v treh skupinah gledali filme, ki smo si jih predhodno izbrali. Tako smo zaključili prijeten in poučen zadnji dan pred božično-novoletnimi počitnicami.

Jera Žagar, 9. a

MOJA RODNA DOMOVINA

*Slovenija je že bila,
ko sem majhna bila.*

*Leta 1991 osamosvojila se je
in moja mami takrat zaposlila se je.*

*Glede pokrajine pa zelo raznovrstna,
vse od hribov do morja imamo,
pa še kaj lahko dodamo.*

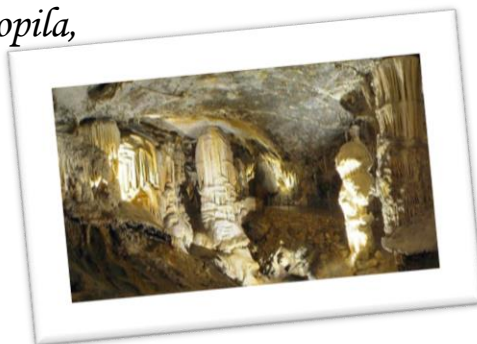
*Da samostojna je postala,
je veliko truda prestala.*

*Veliko smrtnih žrtev je bilo,
da smo zdaj to, kar smo.*

*Slovenija ni od muh,
saj se iz nje širi tudi športni duh.
Na olimpijskih igrah dobri smo bili
in nekaj medalj pridobili.*

*Ko pa je v Evropsko unijo vstopila,
si je njeno pomoč zagotovila,
kmalu zatem pa tudi
denarno valuto evro pridobila.*

*Glavno mesto Ljubljana je
in največje mesto Slovenije je.
Triglav najvišji je vrh,
s katerega v daljavo vidi se.*

Sandra Novak, 9. a (nagrajena pesem na literarnem natečaju društva Naša zemlja)

Sovica Oka na obisku

V petek, 17. januarja, so si učenci 1. triade ter otroci iz Vrtca Cepetavček ogledali predstavo Sovica Oka. Kaj vse je počela ta ptica, ki res ni navadna ptica, jim je prikazalo kulturno društvo Gledališče Velenje. S sovico Oko so jih popeljali na sprehod po gozdu, v katerem ni nikomur dolgčas. S svojimi zabavnimi vložki so vse

prijetno nasmejali ter hkrati spomnili, da je dober prijatelj vreden več kot zlatnik ali katera koli druga dobrina.

V petek, 24. odpravili v POP TV, 6. informativo. V televizijski informativnih studio oddaje smo veliko novinarjev.

januarja, smo se učenci 9. razreda Ljubljano. Obiskali smo televizijsko hišo muzejsko razstavo Koliščarji in kolo in

hiši smo si ogledali snemalne prostore oddaj Svet, 24 ur, Preverjeno ter Vid in Pero šov. Bilo je zelo zanimivo, saj izvedeli o snemalni opremi in delu

Nato smo se odpravili na ogled razstave Koliščarji in kolo. Videli smo najstarejše leseno kolo z osjo na svetu in izvedeli veliko o življenju koliščarjev. Arheologi so ga leta 2002 našli na Ljubljanskem barju, staro pa je kar 5200 let.

Na koncu smo odšli še na Gospodarsko razstavišče, kjer se je odvijala 6. informativa. Srednje šole so pripravile zabavne in izvirne predstavitve poklicev, in sicer od gostinstva, cvetličarstva, kemije do strojništva in gradbeništva, ki nam bodo pripomogle k lažji odločitvi o naši poklicni prihodnosti.

Dan je bil zelo zanimiv in pester, saj smo pridobili veliko koristnih informacij o srednjih šolah, na katere se bomo kmalu vpisali tudi mi.

Matej Vodnik, 9. a

UTRINKI IZ FEBRUARSKIH DNI ...

TIŠTI

Ko sem ga zagledala,
sem ga hotela imeti.
Bil je lep in
ravno pravšnji zame.

Ni mi bilo mar
za mnenje mame.
Hotela sem ga
in dobila.
Se vanj zaljubila.

Ves dan sem z njim preživela,
ves čas nanj sem pazila,
da ga ne bi izgubila.

Nekega dne z njim po mestu sem
hodila,
v neprevidnosti sem ga izpustila.
Odšel je,
za vedno sem ga izgubila.

Noč in dan za njim sem jokala,
nekega dne pa sem spoznala,
da bom drugega dobila,
tudi z njim se veselila.

Maja Kernc, 7. b (nagrajena pesem na literarnem natečaju JSKD Novo mesto)

PROSLAVA OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

V petek, 7. februarja, je v šolski avli potekala proslava ob slovenskem kulturnem prazniku. Po prirejeni Zgodbi o dečku, ki je pisal pesmi, delu pisateljice M. Podgoršek, so učenci v

igranih prizorih ter z deklamacijami in pesmijo *O, Vrba* prikazali najpomembnejše prelomnice življenja Franceta Prešerna, največjega slovenskega pesnika.

Vpraša učiteljica slovenščine učenca:

»Kaj veš o Francetu Prešernu?«

Odgovor učenca:

»Rodil se je in umrl.«

Na ta dan so tudi v 2. a razredu izvedli kulturni dan, ki je bil posvečen slovenskemu kulturnemu prazniku, Prešernovemu dnevu. Po pogovoru o kulturnem obnašanju oz. vedenju so se udeležili šolske proslave. Po njej so izvedli likovno in literarno delavnico. Učenci so v likovni delavnici po opazovanju risali portret Franceta ali Julije. Istočasno je potekala tudi literarna delavnica, v kateri so se učenci preizkusili v vlogi pesnika ali pisatelja in ilustratorja. Svoje pesmi in pravljice so zbrali v knjigi, ki so jo tudi ilustrirali. Ob zaključku so pripravili razredno razstavo izdelkov, ki je bila na ogled tudi ostalim.

DAN ZA PUNCE

V četrtek, 13. februarja, smo vsa dekleta iz 9. razreda odšla v Termoelektrarno Brestanica. Obisk je potekal v okviru projekta Dan za punce. Izpred šole smo se z avtobusom odpeljale ob 11. uri. V Brestanico smo prispele nekaj minut pred 13. uro. Najprej smo si ogledale kratek predstavitveni film o Termoelektrarni Brestanica, nato pa s čeladami na glavah odšle na ogled termoelektrarne. Med ogledom smo videle sobo, v kateri osebje upravlja celotno poslopje. Izvedele smo, da Termoelektrarna Brestanica deluje le v primeru, ko Nuklearna elektrarna Krško ne more obratovati. Obisk in spoznavanje tovrstnega poklica je bilo zanimivo in mogoče se bo katera izmed nas vendarle odločila za katerega izmed malo bolj moških poklicev.

Tjaša Stopar, 9. a

VALENTINOVA VERIGA PRIJATELJSTVA

Valentinov petek so prvošolci, drugošolci in vrtčevska skupina Lizike že zjutraj popestrili z ustvarjanjem risbic prijateljstva, nadaljevali pa z druženjem na hodniku 1. triade. Naredili so dolgo verigo prijateljstva ter si poslali »*impulz dobrih misli*«. Skupaj so tudi zapeli in zaplesali ob pesmi Lepši svet ter si izmenjali risbice. Druženje, pesem in nasmeh so že tako sončen dan še dodatno razjasnili in razsvetlili.

*"Tu sem jaz, tu si ti,
pridi, naj te ne skrbi,
če bi rad se igral,
ti bom svoje igrače dal.
Če le en bonbon imam,
glej, z veseljem ti ga dam,
na gugalnico te spustim,
ko ti je lepo, se s tabo veselim."*

(del besedila pesmi z naslovom Lepši svet)

Luana Ovnik, 7. a, in Martin Zajc, 7. b, na mednarodni kiparski koloniji

Zavod za izobraževanje in kulturo Črnomelj in Osnovna šola Loka Črnomelj sta pripravila že 7. mednarodno kiparsko kolonijo mladih Črnomelj. Kolonija je potekala od 19. do 21. februarja 2014 v Osnovni šoli Loka Črnomelj. Iz naše šole sta se je udeležila Luana in Martin iz 7. razreda. Na koloniji je sodelovalo 44 izbrancev, učencev zadnje triade osnovnih šol iz Slovenije, Srbije, Hrvaške, Bosne in Hercegovine ter Italije. Med izbranimi mladimi kiparji sta bila tudi naša učenca. Tema letošnje kiparske kolonije, na katero so ustvarjali mladi kiparji, je bila Preobrazba. Kiparili so v petih delavnicah: Instalacija, Keramika, Les, Montažna plastika in Relief v siporeksu. Luana je ustvarjala v delavnici Instalacija, Martin pa v delavnici

Relief v siporeksu. Strokovna komisija je zadnji dan kolonije izbrala najboljše po posameznih delavnicah in skupnega zmagovalca. Martin je dosegel zelo lep uspeh. Njegov kip Človek prihodnosti je strokovna komisija razglasila za **zmagovalno** delo v kategoriji Relief v siporeksu.

UTRINKI IZ MARČEVSKIH DNI ...

MLADOST Z LESOM

*Ko hodim mimo tebe,
se spomnim na sebe,
ko bila sem še mlada,
v objemu tvojih rok – rada.*

*Sedaj pa ko v gozdu tvoje veje drhtijo
in ko v vetru tvoji listi šumijo
in ko rasteš od korenin, tja do neba,
se spomnim, ko sem še mlada bila.*

*Zaradi tebe sem se lahko ob ognjišču ogrela,
zaradi tebe sem se lahko do vej povzpela.
Tam pa sem našla kraj za tišino in mir,
in kjer sem videla najlepši zahod, ko je bil večer.*

*Sedaj pa nate pesmi pišem,
pesmi iz moje mladosti
in upam, da boš z mano še dolgo,
dolgo do moje starosti.*

Tia Globokar, 5. a (nagrajena pesem na mednarodnem literarnem natečaju Mlada Vilenica 2014)

LISTI DREVES - PRIHAJATE IN SE V ZELENE BARVE BARVATE. ZAVIETJE
NA VAS GRADIJO PTICE, KI JIH NEPRESTANO HRANIM.
PRVA ZVEZDA. NOČ IN DAN STE NA TUDI KO PRIDE
PRESTAJATE NEVIHTO IN DREVESU, VROČINO,
MEDTEM KO JAZ JEM
ČOKOLINO.

Andriyana Muhič, 7. a

Regijski otroški parlament

V četrtek, 6. marca 2014, sem se udeležila regijskega otroškega parlamenta v Novem mestu. Letošnja tema je bila Razmere v družbi. Vse prisotne so z glasbenim nastopom pozdravile učenke Glasbene šole Marjana Kozine. Predstavniki šol smo nato prebrali poročila o delu parlamenta posameznih šol. Nato so nas razdelili v tri skupine, v katerih smo obravnavali tri podteme, in sicer Razmere v družini, Razmere v

šoli in Razmere v družbi. Po pogovorih v skupini smo imeli o omenjenih podtemah skupno razpravo. Strinjali smo se, da bi si vsi želeli imeti idealne družine, obiskovati prijazno šolo in živeti v dobri družbi, vendar žal to ni mogoče. Veliko družin ima malo finančnih sredstev in si lahko privoščijo manj od željenega, na drugi strani pa so družine, v katerih so starši zelo zaposleni in nimajo časa za svoje otroke. Kritiko smo namenili tudi učiteljem, saj so pogosto dvolični; pred starši nas hvalijo, v razredu pa kritizirajo. Spoznali smo, da veliko učencev potrebuje pomoč, vendar jo ne radi poiščejo, saj jih je strah ali pa si svoje potrebe po pomoči ne priznajo. V zaključku našega srečanja pa smo določili še delegate za Nacionalni otroški parlament 2014, ki bo v Ljubljani, 7. aprila 2014.

Petra Zupan, 9. a

Področno ekipno prvenstvo v šahu za osnovne šole

V četrtek, 6. marca, je v OŠ Bršljin potekalo področno ekipno šahovsko prvenstvo za osnovne šole. Iz naše šole se je tekmovanja udeležilo enajst učenk in učencev. Najbolje so se odrezale učenke Pija Jakša, Opara Silva in Maja Kernc, ki so osvojile tretje mesto v kategoriji Dekleta do 15. leta (letnik 1999 in mlajši). V kategoriji

posameznic je Pija Jakša osvojila srebrno in bronasto medaljo, Maja Kernc srebrno ter Silva Opara bronasto medaljo.

UČENJE FRANCOŠČINE

bila francoščina zelo zanimiva in se jo želimo še kdaj v bodočnosti učiti. Upamo, da se bomo z gospo Cerovšek srečali še na kateri tovrstni delavnici.

Valerija Dragan, 5. a

LUMPI IZ 3. A

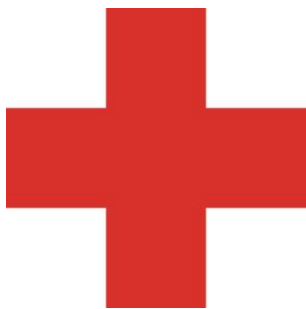

Učenci dramske skupine Rojeni za zvezde (3. in 4. razred) so se v šolskem letu 2013/14 lotili posebnega izziva. Po prebiranju knjižne zbirke Lumpi lumpasti Toma Kočarja so se odločili, da pripravijo dramsko igro z naslovom Lumpi iz 3. a. Pisali so scenarij, se odločili za sceno, kostume in vse, kar sodi k celostni podobi dramskega nastopa. Urili so se tudi v nastopanju, premagovanju

treme in na Regijskem srečanju gledaliških skupin v Dolenjskih Toplicah prvič nastopili na velikem odru. Prvo srečanje z gledališkimi deskami jih je motiviralo in med njimi se skrivajo pravi igralci, o katerih bomo še slišali.

PRVA POMOČ

V četrtek, 27. marca, se je nekaj učencev iz 7. in 5. razreda udeležilo tekmovanja iz prve pomoči, ki je potekalo v OŠ Bršljin. Sodelovalo je 13 ekip. Nas je bilo sedem, zato smo se razdelili v dve skupini, eden pa je bil rezerva. Tekmovanje se je pričelo ob 11.30 s kratkim kulturnim programom in pogostitvijo, nato pa so nas odpeljali na točke s poškodovanci, ki so potrebovali našo oskrbo. Po praktičnih preizkušnjah je sledil še pisni del tekmovanja, pri katerem smo pisali o zgodovini Rdečega križa, saj je bil le-ta organizator tekmovanja, in pa o načinih oskrbe poškodovanca. Na koncu je sledila razglasitev in podelitev nagrad. Uvrstili smo se na odlično 6. mesto, s seboj pa odnesli veliko znanja, ki nam bo lahko vedno koristilo, saj nikoli ne veš, kdaj se bo nesreča lahko pripetila tebi ali tvojemu bližnjemu. Tekmovanja pa se bomo zagotovo udeležili tudi prihodnje šolsko leto.

Lucija Žagar, 7. b

Materinski dan Draguljčki za mamico

V marcu, mesecu mamic, spomladanskih cvetlic in prvih toplih žarkov smo na šoli pripravili tradicionalno prireditev, namenjeno dragim mamicam, babicam, tetam idr. V šolski avli so jim učenci s svojimi nastopi popestrili popoldne ter prikazali, kako hitro odraščajo. Ob koncu so jim podarili balone, v katerih so se skrivali kuponi s prav posebnimi ugodnostmi, za pospravljanje stanovanja brez nerganja, zajtrk v postelji itd. Po prireditvi pa je bilo poskrbljeno za tudi prijetno druženje.

TRAVA

Trava - pravcata
reč,
ki nože nikoli preč,
Vedno raste in raste
in nikoli
ne doraste.
Ko zraste

se ukrivi in se kar
- z o r m a z o

Potem se kmet vzeli
in jo
po kmetičini roji pokosi.
Trava sedaj žalostna je,
sato se mu mašuje.
Raste in raste, da truje naredi.
Kmet jo vidi in se prestrašen sgrabi,
zakaj trava tako hiti.
Ona pa se le smeji
in samo proti nebu hiti.
Kmet se dokončno razjezi
in po gasilce pohiti.
Gasilci travo izpolijo
in jo z veseljem zakorijo.

Ena žajc, 6. a

Festival inovativnih tehnologij

V soboto, 5. aprila, je na Fakulteti za elektrotehniko, računalništvo in informatiko v Mariboru potekal 20. festival inovativnih tehnologij. V sklopu festivala so učenci in dijaki slovenskih osnovnih ter srednjih šol tekmovali v devetih različnih kategorijah; od programiranja, robotike, telekomunikaciji do multimedije.

Državnega tekmovanja iz znanja video montaže se je udeležil Luka Gorenčič iz 9. a. Tekmovalci so imeli na voljo tri ure časa, da so iz video gradiva sestavili kratek reklamni film. Komisija je v kategoriji učencev osnovnih šol najbolje ocenila prav Lukov izdelek. Zanj je Luka prejel **zlato priznanje**.

OBISK LD Mirna Peč

V torek, 15. aprila, so se učenci in učiteljice 1. triade z veseljem odzvali povabilu LD Mirna Peč na ogled razstave živali, ki jih najdemo v našem okolju. Z avtobusom so se odpeljali k lovski koči v Globodol, kjer so jih lovci prijazno sprejeli, jim predstavili življenje živali v našem okolju v različnih letnih časih ter skrb za njih. Lovci so z

zanimanjem prisluhnili otroškim dogodivščinam, povezanimi z živalmi, in odgovorili na zastavljena vprašanja. V nadaljevanju so si ogledali razstavljenе živali, izvedeli njihova imena ter prisluhnili zvokom, s katerimi lovci oponašajo različne živali. Ob koncu so jih lovci presenetili še s sladkimi dobrotami.

DAN ZEMLJE

V torek, 22. aprila, smo se z avtobusom odpeljali v Novo mesto. Udeležili smo se prireditve ob dnevu Zemlje, na kateri so se predstavile dolenjske ekošole. Odšli smo na Glavni trg, kjer smo postavili stojnico. Na njej smo predstavili izdelke, ki so jih izdelali učenci pri interesni dejavnosti Recikliranje. S sošolcema Luko in Žanom smo sodelovali pri izdelavi plakatov o varovanju okolja ter onesnaževanju vode in zraka. Nato so se na odru predstavili učenci šol s svojimi plesnimi in pevskimi točkami. Za dobro vzdušje je na koncu poskrbela glasbena skupina Kok Bend. Glede na to, da so bili na obrazih učencev vidni nasmehi, sklepam, da so se, tako kot jaz, imeli odlično.

UTRINKI IZ MAJSKIH DNI ...

Glava

Zvečer zaspati hoče,
zjutraj pa vstati noče.

Glava ima ušesa,
ki se v njih kdaj meša.

Namesto, da se glava uči,
pa skoz okno moli.

Ob uri gre glava spat,
da gre telo rast.

Je prestolnica telesa,
v katerem se s krvjo vse meša.

David Stopar, 6. a

PRIREDITEV OB ZAKLJUČKU BRALNE ZNAČKE ZA UČENCE OD 1. DO 5. RAZREDA

V četrtek, 24. aprila, smo imeli učenci od 1. do 5. razreda zaključek bralne značke. Gost prireditve je bil znani ilustrator **Uroš Hrovat**. Poslušali smo zgodbe, ki jih je on ilustriral, medtem pa so na panojih nastajale ilustracije književnih junakov. Prikazal nam je nekaj znanih likov, med drugim Petra Nosa in pošasti iz zbirke Pozor pravljice. Po ilustriranju je sledila podelitev priznanj. Gostu smo se za obisk zahvalili s skromnim darilom.

Špela Koračin in Tia Globokar, 5. a

INTERVJU Z ILUSTRATORJEM UROŠEM HROVATOM

Na prireditvi ob zaključku bralne značke v aprilu je učence od 1. do 5. razreda obiskal ilustrator Uroš Hrovat. Pri bibliopedagoških urah pred ilustratorjevim obiskom so se učenci seznanili z njegovim življenjem, delom, ilustracijami in pripravili nekaj vprašanj za intervju. Z ilustratorjem sta se pogovarjali Tia Globokar in Špela Koračin iz 5. razreda.

Na eni od fotografij na Vaši spletni strani se rokuje z Mikijem Mustrom. Je on tisti, ki Vas je s svojimi stripi navdušil za ilustriranje?

Ne, je pa eden od junakov moje mladosti. Pravzaprav bi se za navdušenje lahko zahvalil svojemu stricu, ki mi je kupoval vse stripe, da sem jih jaz lahko potem bral.

Kako bi opisali svoje prve ilustracije? Povejte kaj več o svoji prvi ilustrirani knjigi Skavt Peter (avtor Fran Milčinski).

Od tega je že 20 let nazaj. Bil sem vesel, da bom za svoje delo prejel plačilo. Denar sem potrošil v Parizu za nakup stripov in knjig. Vesel sem bil, da so mi dovolili risati karikirano. Takrat mi je zelo pomagalo, da sem kot otrok bral stripe Miki miške in racmana Jake.

Kako je prišlo do sodelovanja s Primožem Suhodolčanom?

Primož je hotel objaviti knjigo Košarkar naj bo in zgodbe o Petru Nosu, ki jih je v 80. letih izdajal v reviji Ciciban. Obrnil se je na Založbo Karantanija, kjer sem bil jaz takrat mlad ilustrator. Tako so naju povezali in to je bila pravzaprav usodna povezava.

Si kdaj nasprotujeta v idejah?

Ne, bolj se dograjujeva. Nihče nikogar v nič ne prisili. Eden drugega hitro navdušiva. Jaz ga sicer »bremzam«, ker sem jaz tisti, ki

mora narediti levji delež. Če si on npr. zamisli en stadion ljudi, ga bom jaz hitro zavrnil, ker moram biti pri delu bolj ekonomičen. Nasprotujeva si samo takrat, ko ima on megalomanske ideje, jaz pa sem prelen zanje.

Bi lahko opisali občutke, ki jih doživljate med ilustriranjem?

Dokler je list bel, je to lahko huda kriza. Ob praznem listu se lahko se pol ure praskaš po glavi, radiraš, nikamor ne prideš. Ne ostane drugega, da greš ven na kavo, kjer si svoboden, že ne delaš več. Takrat je prazen list lažje zapolniti z nekaj osnovnimi skicami.

Najlepše je, ko moraš že narisano le še pobarvati. Takrat ni potrebno razmišljati, kje bo kaj postavljeno, kako bo veliko.

Ste po delu kdaj utrujeni?

Ja, seveda, vsako leto bolj (*smeh*). Nekoč mi je nekdo dejal, da ko presežeš 40. leta, ne moreš več ponoči delati. In imel je prav. Po dvajsetih letih dela že čutim bolečine v očeh, zapestju ... Opazi se, da si po nekaj urah za računalnikom utrujen.

Je Vaš prosti čas tudi napolnjen z ilustriranjem ali počnete še kaj drugega?

Znan je pregovor, da je kovačeva kobila vedno bosa. Ko nekaj delaš za kruh, tega ne boš počel tudi v prostem času. Tako je tudi pri meni – ko enkrat odložim svinčnik, se ne

vrnem nazaj k risanju, ampak počnem drugo: grem na kavico, pogledam kak film.

Kako se lotite ilustriranja?

Pomembno je branje in ob tem sprotne skiciranje. Odvisno je tudi, ali ilustriram slikanico ali daljšo knjigo. Pri daljši knjigi pri posameznem poglavju označim bistvene podatke, skiciram. Da bi najprej prebral knjigo in se nato odločal, kaj bom risal, je zelo zamudno. Pri slikanici pa vnesem tekst v računalniški program, ga posebej obdelam, da natančno vem, koliko teksta je na eni strani, nato liste natisnem.

Pred seboj imam vedno list in svinčnik, s katerim narišem skico, nato s tanjšim flomastrom, prekrijem s papirjem Paus in z alkoholnim flomastrom naredim vse glavne linije. Papir Paus skeniram v računalniški program, v katerem potem barvam, lahko oblikujem več verzij.

Koliko časa potrebujete za eno ilustracijo?

Odvisno, katere vrste je. Za črno-belo ilustracijo v daljšo knjigo potrebujem 2 uri, za dvostransko barvno ilustracijo v slikanici pa 1 dan do 2, odvisno od zahtevnosti prizora.

Se kdaj zgodi, da nimate prave zamisli za ilustracijo? Kaj potem storite?

Zamisel vedno imam, zaplete se pri izvedbi. Bel papir, preveč radiranja – tega nimam rad.

Raje ilustrirate črno-bele ali barvne ilustracije?

Barvne. Z barvami lahko izrazim več čustev, veliko lažje povem, da je npr. lep, sončen dan.

Povejte več o ilustriranju stvorov, pošasti. Zakaj Vas te tako navdušujejo?

Ker je pri risanju stvorov, pošasti treba najmanj razmišljati. Če bom risal človeka, moram vsaj malo pomisliti, kakšen obraz bo imel, kako bo oblečen, kje bo stal ... Pri pošasti pa ne potrebujem biti pozoren na razmerje med nogami in trupom, držo telesa. Nihče ne bo komentiral, da ima pošast prevelike noge, premajhne oči.

Imate najljubši lik, ki ste ga ilustrirali?

Pošasti iz različnih Suhodolčanovih knjig iz zbirke Pozor pravljice. Ko sem risal te like, se natančno spomnim, katero glasbo sem takrat poslušal, katero videoigro sem igral. Z zadnjimi petimi knjigami iz zbirke Pozor pravljice in Živalskimi novicami sem tudi najbolj zadovoljen. To je tisto, kar bi počel do konca življenja.

Ste med ilustriranjem kdaj doživeli kak poseben dogodek, ki bi ga lahko delili z nami?

Ja, računalnik mi je prenehal delovati. Predstavljajte si, da nekaj ustvarjaš več dni in potem ugotoviš, da se ta dokument ne da odpreti. Pri svojem delu sem lahko najbolj jezen na svoj računalnik.

Med mladimi ste poznani. Vam je ta prepoznavnost všeč ali pa je kdaj tudi stresna?

Ilustratorji nismo ravno popzvezde, da bi v trgovini kdo hotel od nas avtogram. Sicer zame to ni problem, lahko sem le vesel pozornosti, če jo dobim.

Lahko v prihodnje pričakujemo še kaj novega, imate še kaj zamisli?

Ravno ilustriram Živalske novice 4 s petimi zgodbami. Danes se srečam s Primožem Suhodolčanom, da se še dogovoriva o nekaterih zadevah. V tisku je tudi nova knjiga Peter Nos in vesele počitnice. Trudim se dokončati tudi svoje knjige, eno od njih sem naslovil Doktor Zuk in Jaka. Knjiga obsega okoli 55 strani, nekaj teksta in dvostranske ilustracije. Zgodba pa govori o fantu Jaku, ki

dobi za soseda simpatičnega »odštekane« znanstvenika.

Kakšen nasvet bi dali mladostniku, ki bi želel iti po poti ilustriranja?

Mora brati stripe, knjige, gledati risanke in seveda sam začeti risati. S preresovanjem ni nič narobe – če ne prerisuješ, se ničesar ne naučiš. Vendar na neki točki je potrebno začeti risati svoje like.

PIREDITEV OB ZAKLJUČKU BRALNE ZNAČKE ZA UČENCE OD 6. DO 9. RAZREDA

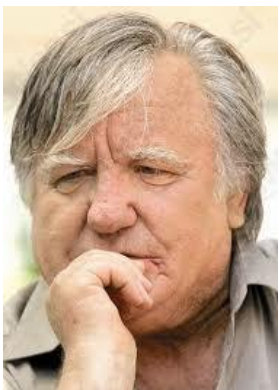

V petek, 23. maja, je v šolski avli potekala prireditev ob zaključku bralne značke. Učence od 6. do 9. razreda je obiskal pisatelj Tone Partljič. Najprej nam je povedal nekaj svojih zgodb, nato pa je izbral štiri učence, ki so odigrali prizore iz Shakespeareove tragedije Romeo in Julija. Prebral nam je tudi odlomke iz svoje knjige Deklica in general. Sledila je podelitev priznanj tistim učencem, ki so v letošnjem šolskem letu opravili

bralno značko. Pisatelj je podelil priznanja dvanajstim zlatim bralcem, ki so vestno opravljali bralno značko vseh devet let. Po prireditvi smo s pisateljem opravile intervju, ki ga lahko preberete na naslednjih straneh.

Eva Kolenc in Maja Kernc, 7. b

INTERVJU S PISATELJEM TONETOM PARTLJIČEM

Na prireditvi ob zaključku bralne značke v maju je učence od 6. do 9. razreda obiskal pisatelj Tone Partljič. Pri bibliopedagoških urah pred pisateljevim obiskom so se učenci seznanili z njegovim življenjem in delom ter pripravili nekaj vprašanj za intervju. S pisateljem sta se pogovarjali Maja Kernc in Eva Kolenc iz 7. razreda.

Ste imeli kdaj vzornika, po katerem ste se želeli zgledovati?

Ko sem bil majhen, sem želel biti Tarzan, ki je tulil in skakal z enega drevesa na drugega (*smeh*). Sicer pa sem bolj v knjigah iskal svoje vzornike, v neki svoji fazi sem bil zelo navezan na Jurčiča – v 6. razredu sem prebral veliko njegovih knjig. Po 15 letih sem se bolj posvetil Cankarju. Še danes ga znam kar nekaj na pamet. Po določenem času sem ugotovil, da sva si po značaju sicer različna – on resen, črnogled, jaz pa bolj humoren, zato sem se ga moral nekoliko osvoboditi.

Nekoč ste tudi poučevali. Kakšen se Vam je zdel učiteljski poklic?

Poklic se mi še zdaj zdi lep. V svojem življenju sem opravljal različne vloge, za službo učitelja menim, da si se tudi zdaj vrnil z veseljem nazaj. Na poučevanje imam izjemno lepe spomine. Predvsem pri slovenščini sem se poskusil truditi, da bi otrokom približal vsebino.

Ste si na začetku pisateljevanja predstavljali, da boste kasneje tako uspešni, cenjeni?

Na začetku je človek tako nor, da sanja o tem, vendar to traja kratek čas. Napisal sem skoraj 40 knjig, a nobene svoje stare knjige ne vzamem ponovno v roke. Ravno sedaj sem končal roman – pisal sem ga 4 mesece vsako noč, zdaj ko je napisan, pa me ne

zanima več; jaz sem svoje zapisal in s tem končal to poglavje.

Spominjam se tudi, da na začetku svojega ustvarjanja gledaliških iger sem se po gledališki predstavi z veseljem prišel poklonit na oder, sedaj se raje skrijem.

Se še spomnite izida svoje prve knjige?

Ja, spomnim se. To je bila knjiga *Ne glej za pticami*, v kateri sem opisal svojo družino, kako smo otroci šli eden za drugim odhajali od doma ... Dobil sem 10 izvodov te knjige, tanka knjižica je bila. Paket sem dobil v šolo, z njim sem sedel v zbornici, vendar ga nisem odprl pred ostalimi učitelji. Počakal sem, da so vsi odšli v učilnice, nato sem škatlo odprl in vsak izvod posebej vzel v roke ter si ga ogledal.

So vsi dogodki iz Vašega otroštva, mladosti, ki ste jih opisali v delih, resnični?

Ne. Ne more biti vse res, sicer bi napisal reportažo. V otroških črticah so dogodki sicer resnični, vendar na nekaterih mestih sem pretiraval. V romanu, ki sem ga nazadnje napisal, so nekatere osebe izmišljene, druge postavljene v resničen zgodovinski okvir. Če ne bi pretiravali, ne bi bilo literature.

Se v Vas še kdaj pojavi želja, da bi prijeli sonce, kot ste opisali v eni od svojih črtic?

Seveda se moramo zavedati, da gre pri tem za preneseni pomen. Sonce je tisti ideal, ki ga nimamo. Seveda bi še zmeraj rad stvari, ki so neuresničljive. S tega vidika želim, da bi bil svet bolj pošten, a ne bo nikoli.

Ljudje vedno želimo nek ideal, vendar se moramo ob tem sprijazniti, da tega ni. Po drugi strani pa brez hrepenenja in želje po nečem ni smisla življenja.

Tudi če si jaz ne bi ničesar želel, se bo za menoj pojavila nova generacija, ki bi to želela. Zdi se mi odlično, da so vedno novi mladi ljudje, ki si vedno želijo isto.

Kako se lotite pisanja knjige? Od kod dobite navdih?

Pišem, kar živim, gledam, kar me zaboli, kar se komu zgodi. Navdih je. Nekaj se mora premakniti v meni, da rečem, da bom to napisal.

Včasih sem imel natančne načrte tako za prozo kot komedijo, sedaj pa se ne držim toliko tega, čeprav se moram še vedno pripraviti na pisanje. Za knjigo o Rudolfu Maistru sem 3 leta študiral zgodovinsko ozadje, preden sem zapisal besedilo.

Bi se lahko opredelili, kaj Vam je ljubše – pisanje za otroke ali za odrasle?

Vsekakor za odrasle, drugače bi napisal več knjig za otroke. Tisti dve spominski knjižici za otroke (Hotel sem prijeli sonce, Slišal sem, kako trava raste) sta se mi res posrečili, v njih sem pisal o otroštvu. Mislim, da mora otroška knjiga povedati odraslim, kaj otrok nosi v sebi. Bojim se, da jaz tega ne znam narediti na pravi način.

Imate svoje najljubše delo?

Na to vprašanje težko odgovorim. Težko ocenjuješ samega sebe. Kot sem že rekel, svojih knjig ne berem, ko so enkrat izdane. Tudi če je kak moj film po televiziji, sedem v avto in se odpeljem, mi je nerodno.

Mislim, da je zbirka črtic Hotel sem prijeli sonce res dobra, mislim, da ne bi znal napisati boljše. Tudi ni dvoma, da je zelo uspešna komedija Moj ata, socialistični kulak. Izpostavil bi še igro za dve osebi Aldo in Micika.

Ste kdaj napisali kakšno pesem?

Ko sem bil zaljubljen. Ena ali dve sta bili tudi objavljeni. Sicer sem velik ljubitelj poezije, vendar talenta za to nimam.

Imate kakšne spomine na pokojnega Toneta Pavčka?

Poznala sva se dolgo. Doma imam okrog 30 njegovih pisem. Leta 1982 mi je napisal več pisem in me poskušal prepričati, naj prevzamem Društvo slovenskih pisateljev. Lahko rečem, da sem na koncu pristal prav zaradi njega. Po svoje me je ganilo, kako si je vzela čas in me v pismih, zapisanih na roke, pohvalil.

Spominjam se tudi, ko je Tone doživljal težko obdobje po sinovi smrti. Žal takrat nisem zbral moči, da bi ga poklical ... Nisem vedel, kako in kaj ... Ko sva se čez pol leta srečala v Mariboru, sva po sestanku odšla na pijačo. Tam sem se mu opravičil, da ga nisem upal prej poklicati. On pa je dodal, da se počuti kot miza, ki bi ji odrezal tri noge. Z veliko radostjo sem opazoval, kako je to bolečino počasi preboleval ... Takrat je pravzaprav pisal najboljše pesmi.

Ko sem prihajal, v vašo šolo, sem se ob pogledu na leseno ptico, obešeno pred vhodom, spomnil na eno od njegovih pesmi

(Huda ptica): ko trije otroci sedijo na pragu in ugibajo, kdo sedi na oblaku, nato se jim približa ptica in kljukne najmlajšega v lica. Skupaj zletita proti oblakom in od takrat je eno sonce več na nebu in eno manj na zemlji.

Zdi se mi, da je znal bolečino prenesti v pesniško atmosfero. In na neki točki je postal enako veder, enako glasen, ob obiskih je bil sončen, znal je bolečino spraviti v pesem.

Napisal je tudi nekaj spremnih besed za moje knjige, kjer je omenjal, da »Partljič je tisti, ki ga moraš imeti rad«. On je bil pravzaprav ta človek, ki ga moraš imeti rad. Bil je izjemen, enkraten, pozitiven Slovenec.

Kaj Vam je pomenila letošnja nominacija za desetnico?

Po pravici povedano – mislim, da si je nisem zaslužil. Na nek način pa me je ganilo, da je žirija, ki je imela na mizi 200 knjig, opazila mojo, ki sem jo napisal pred 3 leti.

Na katero od prejetih nagrad ste najbolj ponosni?

Za nagrade mi je vseeno. Ne pišem zato, da bi prejel nagrado, če pa jo že dobim, je dobro le zato, da se pohvalim pred ženo (*smeh*).

Bil sem predlagan za Prešernovo nagrado in lagal bi, če ne bi rekel, da je to najvišje priznanje, ki ga lahko prejme avtor. Vendar to ne pomeni, da sanjarim o tem. Če misliš na

nagrade, je konec tvoje kreativnosti. Jaz te boleznim nimam.

Vas je kdaj nastopanje pred ljudmi popeljalo v tujino?

Bil sem v Švici, za odrasle sem bral na Dunaju, v Nemčiji, za otroke v Nemčiji, Avstriji, Rusiji. Ko sem bil predsednik Društva Bralna značka Slovenije, sem ta projekt širil tudi v tujino.

Kako preživljate svoj prosti čas?

Režiram, lovim ribe na morju.

Kakšen nasvet bi dali mladostniku, ki bi želel iti po poti pisateljstva?

Naj bere, naj si upa. Pisati moraš iz sebe, to, kar te boli. Moraš najti svojo pot, svojo zgodbo, ki bo zbolela vsakega človeka.

Cankar v eni od svojih črtic piše o tem, da ima vsak od nas v svojem srcu kamrice in v njih skrivnosti. Je kamrica, o kateri upaš povedati vsakomur, je kamrica, o kateri poveš le bližnji osebi; vedno več pa je kamric, ki jih ne moremo odpirati pred vsemi ljudmi, najraje jih ne bi nikoli odprli, ker se morda tistega, kar je v njih, sramujemo, bojimo. Pisatelj pa je romar skozi kamrice srca, mora odpirati eno za drugo tudi tam, ko najbolj boli. Tako bi rekel tudi jaz: Tisti, ki piše, se mora soočiti s seboj, biti pogumen, napisati tisto, kar strašno razveseli, strašno zaboli.

KONČNI IZLET 9. RAZREDA V GARDALAND

Učenci 9. razreda smo se v sredo, 14. maja, odpravili na končni izlet. Pri šoli smo se zbrali ob štirih zjutraj ter se zavtobusom odpeljali proti Italiji.

Po dolgih petih urah vožnje smo prispeli do Gardalanda. Ta že od daleč vzbuja pozornost s samo velikostjo in višino (park meri 650 ha). Po odprtju ob deseti uri smo se »zdrenjali« skozi vhod in po manjših skupinah odšli po parku.

Kot sem že omenil, je park ogromen. Ni pomembno, ali si adrenalinski navdušenec ali miren družinski človek, v Gardalandu se za vsakogar nekaj najde. Naj bo to hitrost Blue Tornada ali prepričljivost 4D-filma, izkušnja je enkratna.

Tako smo ob šestih popoldne utrujeni odrinili izpred parka. Pozno zvečer smo prispeli domov, kjer pa nas je le nekaj ur spanca ločilo od športnega dne.

Seveda pa je to že druga zgodba ...

Matjaž Bevc, 9. a

ČISTI IN ZDRAVI ZOBJE

Na letošnjem tekmovanju za čiste in zdrave zobe je letos zmagal **5. a razred**. Ob zaključku tekmovanja so uživali v čarovnikovi predstavi in prejeli zaslužene nagrade.

UTRINKI IZ JUNIJSKIH DNI ...

Bonboni

Ko mama v trgovino gre,
v rokah prinese vrečki dve.
V njej so jagodni bonboni,
sladki, okrogli kot baloni.

Ena je za sina Jana,
druga pa za brata Jana,
saj oba zelo sta mlada,
zato trde bonbone imata najbolj rada.

Iz njih cedi se sladka krema,
ki zelo diši obema.
Ko pa vseh bonbonov zmanjka,
kaj potem je, to je uganka.

Tia Globokar, 5. a

NAZIV SIMBIOZA ŠOLE

Na Škofijski klasični gimnaziji v Ljubljani je potekala svečana prireditev, kjer je naša šola prejela naziv Symbioza šola. V šolskem letu 2013/2014 je naša šola dvakrat izvedla tečaj Symbioza, kjer so učitelji in učenci izobraževali starejše občane na področju računalništva, fotografije in mobilne telefonije.

INDIJANSKA NOČ V ŠOLI

Učenci 1. b razreda so v petek, 6. junija, prenočili v šoli. Nekaj dni pred tem so v razred dobili pismo Indijanca Hrabre noge in jih povabil na indijansko zabavo. Učenci so se nanjo pripravljali ves teden. Izbrali so si indijanska imena, izdelali so talismane, lovilce sanj, perjanice, naučili so se streljati z lokom in zaplesati indijanski ples.

V petek pa so se učenci s potovalkami vrnili v šolo in veseli ter nasmejani so komaj čakali, da se zabava začne. Nadeli so si perjanice, talismane ter si obraze po indijansko poslikali. Staršem so se predstavili kot pleme Veselih veveric. Obiskal jih je Indijanec Hrabra noga in učencem dal namig, da se v bližini šole nahaja čisto pravi zaklad. Iskanje le-tega je bilo nepopisno doživetje, ki jim je burilo domišljijo še dolgo v noč. Naslednje jutro so odšli še po sveže krofe in zadovoljno pričakali svoje starše.

PETEK TRINAJSTI

Petek trinajsti je bil v naši šoli prav poseben dan. Učenci 1. in 2. b razreda so ustvarjali skupaj s knjigo in prijatelji. V šolo so prišli opremljeni z mehкими blazinami in svojimi najljubšimi knjigami, kajti to je povsem dovolj za prijetno branje. Brali in ustvarjali so v treh delavnicah.

V 1. delavnici so brali svoje knjige in najljubše knjige svojih prijateljev ter ustvarjali književne junake iz različnih materialov. Nastali so gusarji, zmaji, princeske, zvezdice, škrti, muce, roparji, razbojniki, sovice ...

V 2. delavnici so se poleg branja in reševanja ugank preizkusili tudi v sestavljanju le-teh. Za preizkus vam jih namenjam le nekaj.

*Je domača žival,
a je vsi ne želijo.
Iz kota jih
gleda posmehljivo
in plete mrežo.*

*Je črn,
ima črna krila,
v pesmici pa tudi
pleše.*

*Najprej je pokonci,
potem pa počez.*

*Je rastlina,
ampak ni drevo,
ni trava,
je pod vodo.*

V 3. delavnici so učenci na dane naslove pisali pravljice. Z združenimi močmi jim je šlo odlično.

Nekega deževnega dne

»Nekega deževnega dne je v gozdu deževalo. Ježek se je odločil, da se odpravi na sprehod v gozd. Oblekel se je v palerino, škornje in na glavo nataknil dežni klobuk. Odpravil se je v gozd. Srečal je prijatelja medveda. Medved je ježka vprašal, a lahko stopi pod dežnik. Ježek je privolil. Nato sta srečala prijateljico miško. Miška ga je vprašala, ali lahko stopi pod dežnik. Medved in ježek sta rekla, ja. Nato so prijatelji odhiteli k ježku domov. Tam so spili vročo čokolado in jedli piškote, nato pa zaspali. Zunaj pa je pihal veter in je deževalo.«

Zvezdica želja

»Neko noč je na nebu zasijala prav posebna zvezda. Posebna je bila zato, ker je vsako noč izpolnila 3 želje. Nekoč je deček pogledal v tisto zvezdo. Posijala mu je v oči in mu rekla: »Izpolnila ti bom 3 prav posebne želje.« Deček ji je odgovoril: »Toliko želja imam, da se ne morem odločiti le za tri. Deček je pogledal v zvezdo in se že domislil treh želja. Te želje so bile: da bi dobil sestrico in bratca ter da bi odšel v 1. razred. Čez eno leto so se mu želje uresničile. Dobil je sestrico, bratca in odšel v 1. razred.«

ŠE NEKAJ UTRINKOV Z VALETE ...

Ta dan si bodo prav gotovo zapomnili naši devetošolci. Že dan prej, v četrtek, so pripravili zaključno prireditev - **valeto**, v kateri so svojim staršem, učiteljem in vsem povabljenim prikazali, kako so preživeli vseh devet let, predstavili pa so se tudi z ubranimi glasovi in plesnimi koraki. V petek pa je sledila še predaja ključa 8. razredu. Da si bodo zapomnili le najlepših trenutkov v osnovni šoli, smo jim učenci 8. razredov pripravili simbolična darila in jih z glasnim aplavzom pospremili iz šole.

Zala Zupan, 8. b

UMETNOST V NAŠI ŠOLI

V četrtek, 5. junija, smo na malo poseben način obeležili glasbeno in likovno umetnost v naši šoli. Obiskovalcem so se najprej predstavili vsi pevski zbori naše šole. Najmlajši so zapeli nekaj otroških pesmi, najstarejši pa so se predstavili s pesmimi Vrba, Jurjevanje in belgijsko J'aime la vie. Ob koncu prireditve sta oba pevski zbora združila svoje glasove in vse prisotne zazibala v ubrano besedilo pesmi glasbene skupine Čuki, Zgodba o prijateljstvu. Med prireditvijo so se predstavili tudi naši devetošolci, ki so z bivšim učencem naše šole Črtom Jakličem pripravili nekaj arhitekturnih projektov, s katerimi so predstavili svoje zamisli s

katerimi bi izboljšali mirnopeško mestno jedro. Ob koncu pa so si lahko vsi obiskovalci ogledali razstavljen likovna dela, ki so jih učenci naše šole naredili skozi šolsko leto.

Katja Šuštaršič, 8. b

Tehniški dan v 4. razredu

V torek, 17. junija, smo imeli učenci 4. razreda tehniški dan. Prvo uro smo se posedli v krog. Dogovorili smo se, da bomo najprej izmerili paličice za ogrodje vozička. Nato smo začeli z delom. Ko smo namerili palčke za ogrodje, smo šli v učilnico za tehniko in tehnologijo. Tam smo priključili električno žago in našagali manjše palice. Robove smo tudi pobrusili. Ko smo imeli vsi učenci narezane in pobrusene palčke, smo se vrnili v razred, kjer smo jih zlepili v ogrodje.

Nato smo izrezali kartonske trikotnike, ki so kasneje postali držala za osi. Da bi se voziček sploh peljal, smo potrebovali kolesa. Naredili smo jih iz stiropora. Ker se stiroporja ne da rezati in trgati, smo ga stopili z žarilno nitko. Na kolesa smo dali še gumice za boljši oprijem. Sami smo kolesom rekli kar zimske gume. Kolesa smo pritrdili na osi. Ko smo vsi izdelali vozičke, smo priredili tekmovanje. Pri fantih je zmagal Aleks, saj je njegov voziček prevozil kar 70 cm, pri deklicah pa je zmagala Mia s 40 cm. Meni je bilo najbolj všeč, ko smo žagali in sestavljali ogrodje.

Anej Rajšel, 4. a

OB KONCU ŠOLSKEGA LETA

... POLETNI DAN... Ob njem pomislimo na počitnice, morje, prijatelje in sonce ... Na čas, ko se zjutraj zbudimo in nimamo šolskih obveznosti ... Na čas, ko naše misli poletijo in zasanjano zremo v sončni zahod ... V Mirni Peči valov sicer ni, le Temen'ca se počasi vali. Namesto galebov pa čebele brenčijo. Toda tudi v naših krajih je lepo ...

Na zaključni prireditvi, ki se je v avli OŠ Toneta Pavčka odvijala v ponedeljek, 23. junija, nam je pevski zbor s

pesmijo Prisluhni školjki v naše misli že prikradel okus poletja. V nadaljevanju so nastopili učenci 1. in 2. razreda in ob pesmi Limbo dance poleg petja v prostor vnesli igranje na različne pripomočke, dvigovanje uteži, ploskanje ... Ob njihovem nastopu so nas kar dlani in podplati zarsbeli. Ker smo skozi celotno šolsko leto na šoli izvajali projekt Zdrav duh v zdravem telesu, je

bila s športom povezana tudi naslednja točka. Prikupno plesno točko so pripravile ritmične gimnastičarke. Deklice, ki so se predstavile, obiskujejo vrtec in 1. triado. Kljub mladosti in prvemu večjemu nastopu so z elementi

ritmične gimnastike lepo povezale prireditev

vse od podelitve srebrnih in zlatih priznanj, ki so jih učenci dosegli na različnih tekmovanjih na regijskem ali državnem nivoju, pa do podelitev nagrad šole. Povezovalki programa Katja in Maruša sta prireditev zaključili z naslednjimi besedami: »Ne pozabite: pravijo, da ljudje, ki so srečni, ne vedo, ali je poletje ali zima ...«.

ŠPORT pri nas

V letošnjem šolskem letu so naši učenci uspešno tekmovali na številnih tekmovanjih. Pri tem smo dosegli tudi nekaj zelo lepih rezultatov.

Področno ekipno prvenstvo v atletiki:

- 2. mesto: Jan Luka Verček, 9. a - suvanje krogle
- 3. mesto: Petra Zupan, 9. a - suvanje krogle
- 3. mesto: Aljaž Jarc, 9. a - tek na 1000 m

Področno posamično prvenstvo v atletiki:

- 4. mesto: Aljaž Jarc, 9. a - tek na 1000 m (starejši dečki)

- 4. mesto: Matic Zupan, 7. b - tek na 300 m (mlajši dečki)
- 6. mesto: Kaja Rajšel, 6. a - tek na 300 m (mlajše deklice)
- 6. mesto: Martin Zajc, 7. b - skok v daljino (mlajši dečki)
- 6. mesto: Lucija Žagar, 7. b - tek na 600 m (mlajše deklice)
- 6. mesto: Petra Zupan, 9. a - suvanje krogle (starejše deklice)
- 7. mesto: Jera Žagar, 9. a - tek na 1000 m (starejše deklice)
- 8. mesto: Luka Rozman, 7. a - tek na 60 m (mlajši dečki)
- 10. mesto: Alen Erpe, 6. a - tek na 600 m (mlajši dečki)
- 10. mesto: Grega Radež, 7. b - skok v višino (mlajši dečki)
- 10. mesto: Jan Luka Verček, 9. a - suvanje krogle (starejši dečki)

Naši tekači so uspešno nastopili na štafetnih tekih v okviru novomeškega teka. Mlajši dečki v postavi David Dragan, Anej Rajšel in Samo Brudar so osvojili 4. mesto. Prav tako so bila 4. naša mlajša dekleta v postavi: Julija Verhovec, Lina Ilar in Tia Globokar.

V naši šoli ima šport še prav poseben pomen. Redno smo spremljali in navijali za naše športne junake na zimskih olimpijskih igrah in tudi izidi tekem z nogometnega svetovnega prvenstva so bili redno zapisani na tabli pri vhodu v šolo. Med vsemi športnimi aktivnostmi pa sta prav nogomet in košarka najbolj v ospredju. Naši učenci so aktivni športniki ali navijači tudi izven šolskih zidov. O tem vas bosta zagotovo prepričala spodnja zapisa.

DNEVNIK S KOŠARKARSKEGA TABORA MATJAŽA SMODIŠA

1. DAN

Ob četrtni uri v nedeljo, 30. junija, smo se zbrali vsi udeleženci 5. košarkarskega tabora Matjaža Smodiša v avli hotela Terme v Čatežu. Po kratkem sestanku smo dobili nahrbtnike, drese in nekaj majic ter se razporedili po sobah hotela. V sobi sem bil skupaj s soigralcema v KK KRKA, Domnom Bartljem in Kristjanom Smodišem. Že kmalu po prihodu nas je čakal prvi trening. Tam smo se razporedili v dve skupini (boljši - slabši). Trening je trajal dve uri. Po končanem treningu smo se odpravili v hotel, kjer smo imeli večerjo in nato sprehod okoli Term Čatež.

2. DAN

Po jutranjem vstajanju in urejanju sobe nas je že čakal trening. Na treningu smo delali različne vaje. Trajal je približno dve uri in pol. Po končanem treningu smo imeli eno uro počitka in kosilo. Nato smo se odpravili v Mokrice, kjer smo se učili osnov golfa. Ob povratku smo imeli malico in kopanje. Od petih do osmih smo imeli ponovno trening. Sledila je večerjo in ogled filma Trener Carter.

3. DAN

Ponovno smo dan začeli s treningom, ki je zaradi visokih temperatur trajal le uro in pol. Ker se je trening hitro končal, smo imeli več počitka in to nam je bilo zelo všeč. Po kosilu smo se odpravili na kopanje, nato pa smo ponovno imeli trening. Vsi izmučeni smo prišli na večerjo. Sam se spomnim, da sem tisti večer bil tako lačen, da sem pojedel štiri porcije makaronovega mesa. Zaradi izmučenosti sem šel spat zelo hitro, kar ni bilo v moji navadi.

4. DAN

To jutro je bilo malo posebno, saj zjutraj nismo imeli treninga, ampak smo se odšli kopat v zunanjo termalno riviero. Tam smo naredili tekmo v plavanju. Tekmovali smo učenci proti učiteljem. Učenci smo zmagali. Po kosilu smo imeli tenis, pri katerem smo se naučili osnov te igre. Sledila je malica in kopanje v bazenu ter ponoven trening. Po večerji smo se predstavili na prireditvi Pokaži, kaj znaš. Mi smo uprizorili »smešnico«, ki ni nikogar pustila brez nasmeha na obrazu.

5. DAN

Tudi to jutro so nam učitelji polepšali dan. Namesto treninga smo šli na pohod do Brežic in nazaj. Po kosilu smo šli igrat nogomet na mivki. Bilo je odlično. Po malici smo šli na

bazen, nato pa ponovno na trening. Ta trening si bom zapomnil po tem, da mi med igro ni šlo nič v koš, vendar je moja ekipa vseeno zmagala tri od štirih tekem. Po večerji smo imeli druženje z Matjažem Smodišem. Spraševali smo ga vse on njegovi karieri, hudih poškodbah, ki jih je utrpel, kako je biti evropski prvak s CSKA-jem itd.

6. DAN

Po bujenju smo imeli to jutro trening. Razdelili smo se v dve skupini. Ena je delala vaje z žogo, druga pa skakala v višino. Po končanem treningu smo imeli kosilo in nato kopanje. Tam smo bili kar štiri ure. Po končanem plavanju smo odšli na trening. Ta trening si bom zapomnil po hudi poškodbi rame. Rama se mi je skoraj izpahnila. Bil sem izjemno nesrečen, saj je bil naslednji dan zadnji, rama pa je bila tako boleča, da nisem mogel premikati roke. Pri večerji sem komaj držal pribor, bolečina pa je bila tudi kriva, da dolgo v noč nisem mogel zaspati.

7. DAN

Zjutraj sem bil zelo nesrečen. Rama me je še vedno izjemno bolela in mislil sem, da ne bom mogel tekrovati v nobeni panogi. Ko smo vsi prišli na igrišče, smo se ogreli in razgibali ter začeli s panogami. Ko sem videl, kako vsi tekmujejo, nisem več prenesel. Stisnil sem zobe in se odločil, da tekmujem tudi sam. Na koš sem komaj metal in se zviljal od bolečin, vendar sem potrpel. In glej ga zlomka. Dobesedno z eno roko, in to s slabšo desnico, sem v vseh panogah prišel v finale. Nato pa nastopi nova nesreča. Od petih finalov, ki sem jih igral, nisem zmagal niti enkrat. Bil sem zelo razočaran. Čez čas sem začel premišljevati, kam vse sem prišel samo z eno roko. Po nekaj minutah mi je bilo jasno, da razočaranje ni potrebno in igrišče sem zapustil z dvignjeno glavo. Dan se je zaključil s piknikom in slovesom od vseh novih prijateljev in trenerjev. Ta tabor mi je bil od vseh petih do sedaj obiskanih najbolj všeč.

Nik Dragan, 8. a

Pismo Marcosu Tavaresu drugemu Ronaldinhu

Le odkar podrobneje spremljam NK Maribor
vas občudujem, pa me semo vas - celotno
ekipo Maribora. Preprosto ste najboljši klub
polej Barce sveta. Igrate zelo lep nogomet,
in to je bil tudi razlog, da si ogledam tekmo
Slovenske prve lige med Gorke in Mariborom
in vas vidim malo bližje. To sem tudi
doživel. Bila je sreda in s stricem sva se
odpravila na tekmo. Toda bil sem v dilemi,
ker je na eni strani stala ekipa Gorke, v
kateri treniram nogomet, na drugi pa
ekipa Maribora, za katerega že dolgo
stiskam pesti. Na koncu sem se le odločil,
da bom navijal za Maribor. Po prvem
polčasu je bilo še vse odprto. obe ekipi
sta odlično napadali ter se branili. Ob
polčasu smo odšli na pijaco in kmalu
smo zaslišali sodniški zvižg, ki je označil
začetek drugega polčasa. A minilo je le
40 sekund, ko van je lepo podal Filipovič,
vi pa ste se sami srečali z vratarjem in
lepo zadeli za vodstvo gostov 1-0.
Bil sem še toliko bolj vesel, ker je zadal
nogometar, ki je nekaj drugečnega, nogometar,
ki je postal že 118 goli najboljši strelca
NK Maribora v vsej zgodovini kluba.
Ko imate vi zogo enostavno vem, da
boste našli luknjo v obrambi, ter zogo
poslali v gol.

Seveda, pa je razbrana celotna ekipa, saj velikokrat tudi sami vidimo, kako smo nemotni, če smo sami. Štiri minute po prvem zadetku je sledil še drugi. Zopet ste bili v akcijo vključeni vi, ki ste izvrstno podali do Fajica, on pa je zadel oca 2-0.

Ta ponovno sem bil zelo vesel. Minilo je 10 minut, ko ste še drugi zadel, a tokrat po podaji Fajica. To je bil že tretji zadek v 15. minutah. V 68. minuti vas je zamenjal Zlatko Zahovič.

Tekma je bila praktično že odločena. Zaslužili ste si počitek, saj ste stvari zelo igro nizali priložnosti eno za drugo.

V 86. minuti je ponovno zadel Fajic za končnih 4-0. Maje oči so bile ves čas uprte v vas, ko ste sedeli na klopi.

Skmalu je sodnik razvijegal za konec tekme. Sledilo je še fotografiranje ekipe, potem pa so se igralci odpravljali proti slavilnici. Stekel sem k spodnji tribuni, ter z močnim glasom zaklical: MARCOSSSI!

Mislil sem, da me ne slišite, potem pa ste se nemudoma obrnili in prišli k meni, ter mi dali 'petko', jaz pa sem razbliknil: vijolična je ljubezen večna. Pokimali ste, ter se nasmejali. Rekli ste adijo, ter odšli. Lutil sem se povisanega, ker sem bil zraven enega najbolj nadarjenih in najboljših nogometašev v zgodovini. Ste eden izmed mojih idolov in preprosto si želim postati tak kakor vi.

Mansi kateri nogometar, bi mi slonil
hrbet, ter nadaljeval svojo pot. Če nebi
imel kasnejših obveznosti, bi počakal pri
avtobusu in poročeval še ostale. Tendar
sem moral iti domov, ter nadaljevati
delovni dan. Se vedno čutim tisti
občutek, ko ste mi dali petko. Upam,
da se neboč bolj sporenda in, da bom
lahko še dolgo časa spremljal take nogometne
poslastice, kot jih boste vi.

Hvala za vse, kar ste mi dali.
Upam, da vam je pismo všeč in da ste
uživali ob branju.

SAY NO TO RACISM!

S spoštovanjem

Jan Mulič,
Orkljevec, 10.5.2014

DOSEŽKI NAŠIH UČENCEV NA OSTALIH PODROČJIH

Luka Gorenčič, 9. a: zlato priznanje na tekmovanju v znanju multimedije – video montaža.

Matjaž Bevc, 9. a: srebrno priznanje na tekmovanju za Cankarjevo priznanje

srebrno priznanje na tekmovanju iz znanja angleščine

srebrno Vegovo priznanje

srebrno Stefanovo priznanje iz znanja fizike

srebrno Dominikovo priznanje iz znanja astronomije

Simon Kebelj, 9. a: srebrno priznanje iz znanja zgodovine

Matej Vodnik, 9. a: srebrno priznanje iz znanja geografije

Simon Kumer, 9. a: srebrno Vegovo priznanje

Aljaž Pirnar, 9. a: srebrno priznanje iz logike in diamantnega matematičnega kenguruja

Sašo Brudar, 8. a: srebrno Vegovo priznanje

Žan Papež, 8. a: srebrno Vegovo priznanje

Amadeja Hren, 8. b: srebrno priznanje iz znanja angleščine

Petra Hrastar, 8. b: srebrno Vegovo priznanje in srebrno priznanje iz znanja geografije

Nuša Avguštinčič, 8. b: srebrno priznanje iz znanja zgodovine ter srebrno priznanje na tekmovanju za Cankarjevo priznanje

Ines Saje, 8. b: srebrno Preglovo priznanje in srebrno Proteusovo priznanje

Sandi Kumer, 8. b: srebrno Preglovo priznanje

Vanja Hribar, 7. a: srebrno priznanje na tekmovanju iz znanja angleščine za 7. razred

Andriyana Muhič, 7. a: srebrno priznanje na tekmovanju iz znanja angleščine za 7. razred

Maša Mihelič, 7. b: srebrno priznanje na tekmovanju iz znanja angleščine za 7. razred

Učenci turističnega krožka, ki so za projekt V dolino tiho prejeli **dve zlati** priznanji:

Tina Makše, 7. a

Andriyana Muhič, 7. a

Luana Ovnik, 7. a

Jasmina Saje, 7. a

Eva Kolenc, 7. b

Ema Parkelj, 7. b

Nika Primc, 8. a

Nika Strajnar, 8. a

Nuša Avguštinčič, 8. b

Jure Barbo, 8. b

Petra Hrastar, 8. b

Amadeja Hren, 8. b

Maruša Rajšel, 8. b

Ines Rupnik, 8. b

Ines Saje, 8. b

Katja Šuštaršič, 8. b

Zala Zupan, 8. b

Čestitamo tudi vsem prejemnikom bronastih priznanj.

PRIZNANJA ŠOLE za šolsko leto 2013/14:

Športnik šole: Aljaž Jarc, 9. a

Športnica šole: Petra Zupan, 9. a

Kulturnik oz. kulturnica šole:

Matjaž Bevc, 9. a

Anja Brezar, 9. a

Petra Hrastar, 8. b

Amadeja Hren, 8. b

Martin Zajc, 7. b

Zlata čebela:

Matjaž Bevc, 9. a

Petra Zupan, 9. a

Anja Brezar, 9.a

LITERARNI PRISPEVKI

Učenci naše šole so sodelovali na številnih regijskih, republiških in mednarodnih natečajih. Na nekaterih so bili zelo uspešni in za svoj trud bili tudi nagrajeni.

Nekaj nagrajenih pesmi ste lahko prebrali že na prejšnjih straneh glasila, odlomke proznih prispevkov pa lahko preberete tukaj.

GAŠENJE ZAČETNIH POŽAROV - GASILNIKI

... Začetni požar ni tako nevaren in zato za gašenje ne potrebujemo posebne opreme. V trenutku, ko ga opazimo, ga moramo pogasiti, če to le lahko storimo brez nevarnosti zase in druge. Pred gašenjem se moramo nujno prepričati, ali je gasilno sredstvo primerno za gašenje goreče snovi. Gasimo tako, da se na varni razdalji z gasilnim aparatom približamo ognju in začnemo gasiti središče požara od roba proti sredini, dokler ga v celoti ne prekrijemo z gasilnim sredstvom. Za manjše požare lahko uporabljamo tudi kuhinjske krpe, odeje, pesek, zemljo ...

Da pa poskrbimo za lastno varnost in preprečimo, da bi do požara sploh prišlo, ne zapuščajmo prostorov v času, ko imamo prižgan likalnik, plinski štedilnik ali drugo toplotno napravo, ne čistimo in perimo oblačil z lahko vnetljivimi ali eksplozivnimi snovmi v zaprtem prostoru ...

Če pa se požar že preveč razširi, moramo hitro poklicati številko 112, kjer nam nemudoma priskočijo na pomoč naši gasilci z vso odgovornostjo, znanjem in opremo.

Matej Vodnik, 9. a

(odlomek iz nagrajenega literarnega prispevka na natečaju Gasilske zveze Novo mesto)

IZGUBLJENI LUKA

Bil je lep in s soncem obsijan pomladanski dan. Ker je bila nedelja, ni bilo potrebno iti v šolo in se je lahko ves dopoldan, do kosila, pa po kosilu do večerje, ko se je pričelo temniti, potikal po okolici ... Taval je po prašni cesti, kamor so ga nesle noge, saj si je močno želel oditi iz kraja, kjer so se mu po njegovem dogajale same težave. Misлил je, da če bo nenadoma izginil iz vasi, da bodo njegove težave izginile ali se rešile. Prejšnji teden je v šoli pisal kontrolno nalogo iz matematike, ena. To se mu res še nikoli ni zgodilo. In nikoli ni niti pomislil, da se mu bo. Vedno je bil dokaj vesten učenec. V šoli je bil prav dober in nikoli ni pozabljal domačih nalog. Poleg tega, da je v šoli pisal eno, se je zelo bal, kaj bodo storili njegovi starši, ko bodo izvedeli za to slabo oceno, zato jim ni povedal zanjo. Njegovi starši so bili zelo strogi, kar se je tikalo ocen. Vedno težje in težje pa mu je bilo prenašati to breme. Premišljeval je in premišljeval in čez nekaj časa je prišel do misli, da ni vredno živeti tega bednega življenja. Hotel je umreti. A neka stvar mu je preprečila to dejanje. ...

Jasmina Saje, 7. a

(odlomek iz nagrajenega literarnega prispevka na natečaju Centra za kulturo mladih)

GROZLJIVKE

Ljubljana je bila razsvetljena, avtomobili in kolesarji so drveli sem in tja, sirene reševalnih avtomobilov so zavijale, da je rezalo skozi ušesa, klošarji so pobirali svoj davek, jaz pa sem sama doma »ždela« na naslonjaču, gledala televizijo in jedla slastno pico.

Bila je sobota in ker sem bila skoraj prvič sama doma in nisem imela dela, sem se odločila, da si ogledam nekaj filmov. Starša sta bila na obisku pri sorodnikih, brat in sestra pa sta se ne vem kje potikala po mestu. Ura je bila komaj 14.00, na sporedu pa je bila strašna grozljivka. Teh se sicer niti ne upam gledati, a sem se opogumila in le preklopila na tisti program. Film je bil grozen in nisem hotela več razmišljati o tem. A misli so mi uhajale ravno v strašne prizore v filmu. Ustrašila sem se vsakič, ko je zimski veter bolj močno zapihal in se je slišalo škripanje vrat. Ura je bila 16.25, ko je na vratih pozvonilo. Bila sem prestrašena in komaj sem odprla vrata. ...

Tina Makše, 7. a

(odlomek iz nagrajenega literarnega prispevka na natečaju Centra za kulturo mladih)

VODA! KAJ STORITI, DA NESREČE NE BO?

Voda! Kaj storiti, da nesreče ne bo? Vprašanje je težko, a odgovori so lahki. Jih je kar nekaj, zato je pomembno, da upoštevamo vse, če je le možno. Mogoče je na prvi pogled videti smešno, vendar ko se zgodi, je videti prav vse črno. Ni izhoda.

Načinov je seveda več:

1. Pazimo lahko že pri gradnji hiše, da je ne postavimo preblizu vode. Saj če je preblizu vode, je velika možnost poplave. S tem se spopadajo številni ljudje po celem svetu. Posledice so lahko majhne, lahko pa tudi zelo velike. Če pa že pride do poplave, je pomembno, da okoli hiše postavimo velike vreče peska. Pesek namreč ne prepušča vode. Tako voda ne vdre v hiše. Pomembno je tudi, da hišo ne postavimo sredi gozda, saj je pozimi velika verjetnost, da bosta sneg in led drevesa podrla na tla, ta pa bi padla na hišo. Prav tako lahko drevesa padejo na pot in nimaš izhoda. Gasilci pridejo šele čez nekaj minut ali ur do kraja, vendar potrebujejo kar nekaj časa, da očistijo pot. Torej je zelo pomembno, kje gradimo hišo. ...

Andriyana Muhič, 7. a

(odlomek iz nagrajenega literarnega prispevka na natečaju Ministrstva za obrambo)

VODA-KAJ STORITI, DA NESREČE NE BO

Voda ... ob tej besedi najprej pomislimo na nekaj lepega, saj je voda glavni vir življenja. Prav prijetno se počutim, ko poslušam zmerno škrebljanje dežnih kapljic po strešnem oknu. Žal pa se v zadnjem času vse pogosteje dogaja, da se te kapljice spremenijo v močna neurja, uničujočo točo in poplave.

In tako smo v zadnjih dneh priča eni izmed največjih naravnih katastrof v naši državi, ki jo je povzročila prav voda oz. natančneje žled. Le-ta nastane, ko dežuje pri temperaturi pod lediščem. Na drevju, grmovju, žicah in stebrih daljnovodov nastane ledena obloga, ki zaradi velike teže povzroči ogromno škodo. Žled je v teh dneh povzročil ogromno gospodarske škode v gozdovih. Tako velikega obsega žleda ne pomnijo niti najstarejši prebivalci. ...

Jasmina Saje, 7. a

(odlomek iz nagrajenega literarnega prispevka na natečaju Ministrstva za obrambo)

MOJA RODNA DOMOVINA

Moja domovina je majhna, a zame največja. Tu sem se rodil, tu imam sorodnike, tu živim in tu hočem ostati, saj mi je tu lepo. Moja domovina se imenuje Slovenija. Čeprav je majhna, se mi zdi zelo mogočna in veličastna.

Vsako leto odpotujem v drugo državo in šele takrat spoznam, kako je pomembno, da imaš dom, da veš kam sodiš. Nemčija je velika, urejena in videti je mogočna in brez napak. Vendar je Slovenija drugačna. Ona mi je kot družina, brez katere ne morem dolgo časa. Zame je edinstvena in popolna.

...

Matej Vodnik, 9. a

(odlomek iz nagrajenega literarnega prispevka na natečaju Društva moja zemlja)

LEŠ

Les leži po gozdu
razmetan po tleh,
kmet pa pride
in odpelje ga na razrez.

Žaga zabrenči,
da se kar kadi,
iz nje pa deske
delavec zloži.

Mizar pokliče:
»Imate kaj zaloge,
ker moram narediti
okna, vrata pa še kakšne štoke.«

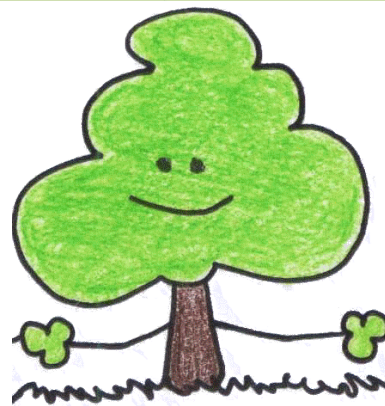
Tudi mize, stole in omare
je naredil mizar Bine,
pomagal pa mu je
mojster Tine.

Domov sta odpeljala
odpadni les,
da sta zakurila
pomladni majski kres.

Ne zavedamo se,
koliko je vreden les,
le dober gospodar se zaveda,
da je v gozdu trenutno zaradi zimskega
žleda prava beda.

Sandra Novak, 9. a

(nagrajena pesem na mednarodnem literarnem natečaju Mlada Vilenica 2014)

LEPOTA LEŠA

Les je snov,
ki postane stvar,
na katero je lahko ponosen marsikateri
mizar.

Kdor les vsaj malo pozna,
ta ve, da se iz njega marsikaj narediti da.

Iz njega so stoli, mize, omare in klopi,
skratka vse uporabne reči.
Iz lesa zrastejo hiše in kočje,
Včasih pa so iz njega zrasli tudi gradovi,
mostovi in tramovi.

Danes pa les uporabljamo predvsem zato,
da v peči gori in nas greje,
ko je zunaj mrzlo.

Nina Rozman, 7. a

(nagrajena pesem na mednarodnem literarnem natečaju Mlada Vilenica 2014)

Nekateri učenci zelo radi ustvarjajo, tako na likovnem kot tudi literarnem področju. Izdelki pa ne nastajajo samo v okviru interesnih dejavnosti ali dnevnih dejavnosti, razmeroma veliko jih je nastalo tudi v okviru pouka. Nekaj pisateljskih poskusov vam predstavljamo na naslednjih straneh ...

Peti razred je spoznaval značilnosti pravljice. V svet domišljije, čudežnih bitij in predmetov pa je zaneslo tudi njih same.

NAJBOLJŠE ZDRAVILO

Nekoč predavnimi časi je živel kralj, ki je imel tri sinove. Ker so mu bile zadnje ure življenja, je naročil sinovom: »Kdor mi prinese zdravilo, ta bo moj naslednik.«

Naslednji dan se je že odpravil najstarejši sin. Dolgo je hodil, ko je srečal berača. Ta ga je prosil za kos kruha, a sin ga je zavrnil. Berač pa mu je zapovedal: »Vem, kam si namenjen, po zdravilo. Pojdi po tej poti in prišel boš v čudodelni lonec in sredi lonca je skrinjica, v kateri je zlato jabolko. Poberi jabolko in hitro se vrni, ker če se ne, ti gorje!« Sin je res prišel v čudodelni lonec, pobral jabolko, a je zagledal zlato ptico in šel za njo. Ptica ga je vodila iz lonca, a ko je pogledal v roke, je zagledal samo kup ožganih polen. Vrnil se je pred očeta in mu povedal vse od berača do ožganih polen. Kralj je bil jezen, saj se mu je bližal konec.

A naslednji dan se je že odpravil srednji sin. Enako se mu godi kot prvemu. Naproti mu pride berač in mu enako zapove: »Vem, kam si namenjen, po zdravilo. Pojdi po tej poti in prišel boš v čudodelni lonec in sredi lonca je skrinjica, v kateri je zlato jabolko. Poberi jabolko in hitro se vrni, ker če se ne, ti gorje!« Sin je prišel v lonec, pobral jabolko, a je zagledal zlato ptico, ki ga je vodila iz lonca. Enako kot prvemu mu je v rokah ostal kup ožganih polen. Možnost je imel le še najmlajši sin.

Ta se je odpravil že naslednji dan. Ko je že dalj časa hodil, se je pojavil berač. Prosil ga je za kruh in sin mu je dal vse, kar je imel. Berač se je zahvalil in mu zapovedal: »Vem, kam si namenjen, po zdravilo. Pojdi po tej poti in prišel boš v čudodelni lonec in sredi lonca je skrinjica, v kateri je zlato jabolko. Poberi ga in hitro se

vrni, ker če se ne, ti gorje!« Tako je sin prišel v lonec, hitro pobral jabolko, videl pa je zlato ptico. Kmalu bi šel za njo, a se je spomnil na očeta. Hitro je stekel iz lonca ter hitro nazaj pred kraljevo palačo. Kralju je podaril jabolko. Oče je v trenutku ozdravel.

Kralj je tako spoznal, koga bo imenoval za naslednika. Bil je ponosen na svojega najmlajšega sina.

Špela Koračin, 5. a

Svoje čase je živel kmet. Bil je reven. Komaj je preživljal svojega psa. Potem pa mu je nekega dne zmanjkalo denarja. Ni mogel več preživljati sebe in psa. Zato si je šel po svetu iskat službo.

Prišel je do kovača. Rekel mu je: »Ali bi me sprejel v službo, dobri mož?« »Hja, za to moraš biti zelo močan. Žal mi je, ne morem te vzeti v službo.« »Prav,« je rekel. »Grem pa k čevljarju, mogoče tam dobim službo,« si je mislil.

Prišel je do čevljarja. Vprašal je: »Ali bi me vzela v službo, dobri mož?« Rekel je: »Ja, vzamem te. Z veseljem.« »O, kako lepo,« si je mislil kmet in po nekaj letih dela je dobil kmet dovolj denarja, da je preživljal psa, sebe, ženo, s katero se je poročil, in dva otroka. Ko so živeli skupaj, jim je bilo lepo.

Nejc Barbo, 5. a

ŠEPAVI OSEL

Nekoč je živel siv osel. Živel je pri dobremu gospodarju. Ker je šepal, so mu pravili šepavi osel.

Nekega sončnega popoldneva se je šepavi osel sprehajal po bližnjem travniku. Nenadoma pa se iz grma prikaže velik, lačen, star volk. Pripravljal se je, da bo planil na osla ter ga pojedel. Tedaj pa mu šepavi osel reče: »Zdravo, volk!« »Lep dan, kaj?« Volk ni pričakoval takšnega pogovora z oslom. Pa še šepavim povrh. Odgovori mu: »Da, dan je res lep, a tu sem zaradi nečesa drugega.« Osel ga je prosil, naj mu iz kopita izvleče trn, v zahvalo pa ga lahko poje. S takim dogovorom se je volk strinjal. Šel je do osla, da mu izvleče trn. Tedaj pa ga je osel s tako silo brcnil, da je priletel naravnost pred gospodarjevo hišo. Ko je gospodar zagledal volka pred svojo hišo, ga je začel tepsti ter preganjati.

Ves utrujen od bežanja pred gospodarjem se je volk ulegel pod hlod in zaspal. Obljubil si je, da se bo od sedaj naprej »spravljaj« na manjši plen.

Tia Globokar, 5. a

PROJEKTI V NAŠI ŠOLI

V DOLINO TIHO

Letos se je v turistični krožek včlanilo kar veliko učencev. Skupaj z učiteljicama Tatjano Kupljenik in Darjo Rugelj smo si zadali nalogo, narediti najboljšo turistično nalogo na temo Na zabavo v naravo.

S pripravo turistične naloge smo si zadali cilj, da se sliši tudi naš glas; glas o naravnih lepotah mirnopskih treh dolin ter o glasbi, ki tukaj odmeva. Vse nam je uspelo združiti v dvodnevno pustolovščino, na katero se bodo s harmoniko na rami odpravili naši vrstniki z Dolenjske, Bele krajine in Posavja.

Na prvem sestanku smo se razdelili v skupine in kasneje pod okvirom teh skupin delovali na področju ustvarjanja, modeliranja, spet drugi so pripravljali nalogo, drugi pa so se pripravljali na predstavitev na turistični tržnici.

Tabor bo izgledal nekako takole: Mladi harmonikarji se bodo ob prihodu razdelili v skupine po znanju (tabora se lahko udeležijo le naši vrstniki s predznanjem igranja na harmoniko). Organizatorji jih bodo razdelili na začetnike, boljše poznavalce in eksperte. Ob prihodu pa bodo spoznavali tudi naše znamenitosti. Med drugim bodo na taboru tudi ustvarjali ob izviru reke Temenice, v kraški jami, rojstnem kraju velikega slovenskega pesnika, med nasadom stoterih drevesnih vrst ali v družbi marljivih čebel ... Poustvarjali bodo namreč na znano pesem našega rojaka Lojzeta Slaka *V dolino tiho* in uglasbili kitico himne, ki je bila napisana prav za ta tabor. Pomagali jim bodo izkušeni harmonikarji, iz katerih bodo nadobudni udeleženci črpali znanje. Poskrbljeno bo za hrano, pijačo ... pomoč pri tem so nam ponudili domačini in razna društva. Največja

zahvala pa gre družini Barbo, saj se bo vse odvijalo na njihovi kmetiji. Ob koncu bomo priredili koncert za starše in jim pokazali, kaj smo ustvarili v teh dveh dneh.

Naš projekt smo predstavili tudi na turistični tržnici v Novem mestu, kjer smo dosegli zlato priznanje. Kasneje pa smo odšli še v Maribor, kjer smo se zbrali le najboljši in tudi tam dosegli zlato priznanje, in sicer za najboljši propagandni izdelek.

Vsi učenci smo na naš produkt zelo ponosni in veselimo se jeseni, ko bo ta tabor zaživel. Prav tako upamo, da bo tabor postal tradicionalen.

Z mirnopeškimi turističnim produktom, taborom mladih harmonikarjev V dolino tiho, bomo mladi poskrbeli, da se bo glas o lepotah naše doline slišal v "deveto vas".

Nuša Avguštinčič in Petra Hrastar, 8. b

LIKOVNA USTVARJALNICA

Sedma likovna ustvarjalnica z naslovom *Zelenec na dirkališču* se je odvijala 30. 9. 2013. Posvečena je bila Mirnopečanu, slovenskemu motociklističnemu dirkaču Ludviku Stariču. Ustvarjalnice se je udeležilo šestintrideset učencev, in sicer iz

Trebnjega, Mirne, Dolenjskih Toplic, Stopič, Žužemberka, Bršljina, Brusnic in Dobrniča, ki so v spremstvu mentoric ustvarjali v različnih likovnih tehnikah. Letošnja likovna ustvarjalnica je bila povezana s tehniko, športom in likovno umetnostjo.

DENIS STARIČ

Denis Starič je sin Ludvika Stariča, Letečega Kranjca. Svoje življenje opisuje v knjigi Poper, sol in sanje (Založba Didakta, 2008). Kot je v uvodu zapisala Manca Košir, je človek z mnogimi talenti, največji med njimi pa je sanjanje. Zna sanjati o fantastičnih podobah, zanimivih zgodbah in življenjskih modrostih. Denis Starič je med drugim tudi slikar. Slika tako, da njegovih podob ni mogoče zgrešiti. Likovni rokopis je prepoznaven po žarečih barvah, predvsem z mešanjem rdeče in zelene, vijolične in rdeče, črne in rumene. Pogumno vihti čopič, da na platnu nastaja, kar je že v njegovi duši in očeh.

Po prigovarjanju svojih prijateljev in predvsem Lada Ambrožiča se je odločil, da svoje življenje oriše tudi z besedo.

Rodil se je februarja 1947 v Ljubljani. V krstnem listu je zapisano njegovo ime Dimitrij - Mitja. Mama mu je povedala, da je dobil ime po nekem očetovem prijatelju, ruskem vojaškem pilotu. V Denisa pa ga je preimenovala njegova klapa.

Po končani osnovni šoli se je izučil za tiskarja in se zaposlil v tiskarni Jožeta Moškriča, potem pa v Mladinski knjigi. Nato je postal skupaj z očetom inštruktor vožnje in kasneje član komisije, kjer je ostal celih 27 let ter užival na zadnjem sedežu fička. Delo mu je bilo v veliko veselje. Mnogo smešnih, humornih dogodkov se je zvrstilo v teh letih. Kot je na koncu zapisal, se avta ne vozi z rokami in nogami, temveč z glav! Roke in noge so samo pripomoček.

Pomembna oseba v Denisovem življenju je bil tudi Bojan Ham, šef in predsednik izpitne komisije, velik strokovnjak na svojem področju, predvsem pa je bil človek. Za prijateljstvo z njim si moral imeti vstopnico, na kateri je pisalo Poštenost.

Njegova dobra prijateljica je tudi Manca Košir, ki ima rada slikarstvo, rdečo barvo, obraze na slikah, solze sreče in žalosti, sonce, rože, oči kot zrcalo duše. Oba veliko sanjata.

Poletje življenja se mu je prevesilo v jesen, toda ali ni tudi jesen lahko lepa? Listi resda odpadajo z dreves, toda to listje ima čudovite barve, samo videti jih moraš. Kot je zapisal, je njegovo življenje resnično en velik oder, kjer je on glavni igralec. Največ mu v življenju pomeni prijateljstvo, prijatelji. Na žalost pa ugotavlja, da danes ni več resen in zavezujoč odnos, temveč je na ravni izmenjav uslug, interesov in poceni koristi. Prijateljstvo je vrednota, ki jo je potrebno varovati in hraniti, kar sicer zahteva čas, voljo, občutljivost in potrpežljivost.

V svet kiparstva ga je poneslo prijateljstvo s kiparjem, slikarjem in boemom Tonetom Lapajnetom. To je človek, prijatelj z dušo in telesom, kot se je izrazil Denis. Tone Lapajne mu je odprl pot v umetnost in mu dal smisel življenja. V Denisu je odkril umetniško žilico in mu pokazal pot k nekemu znanju, ki ga morda drugače ne bi osvojil. Povabil ga je v svoj kiparski atelje na Vrtači. In tu je vstopil v svet kiparstva, rezbarjenja, lesoreza, oblikovanja v les. Pokazal mu je, kako se suče dleto in kladivo. Dve leti in pol sta ustvarjala v Tonetovem ateljeju, v prostoru, v katerem se je zaljubil v les, se ga naučil spoštovati, ga obdelovati in mu tako vdihniti novo življenje v obliki reliefa, kipa ali nečesa, kar je bilo

plod domišljije in sanj. Potem pa je Denis odprl svojo delavnico, svoj kletni prostor, v katerem je ustvarjal.

Denis sedaj, v tretjem življenjskem obdobju, vihti čopič in na platnu se pojavijo njegove sanje. Največkrat ko pade mrak, ki se počasi preveša v noč. Takrat se pojavi želja po slikanju. Tišina in mir. Slikanje mora priti iz srca, iz duše za dušo. Na slikah velikokrat upodablja čas skupaj z uro. Njeno tiktakanje mu nežno boža ušesa in ves čas ima občutek, da je v sobi še nekdo. Ura, čas, je kot sonce, ki je naš vladar. Vendar gre ta čas včasih zelo hitro, ko se dogaja nekaj lepega in včasih zelo počasi, ko nam je hudo.

Med njegovimi prijatelji je omenjen gospod Lado Ambrožič - Novljan, general in pionir slovenskega letalstva. Z veliko truda in podporo prijateljev je uspel, da se je na našem nebu pojavilo prvo jadralno letalo, slovensko delo pridnih rok in bistrih glav. Bil je pošten, pameten človek, lovec in družinski prijatelj.

Tudi Denis je nekaj let skrivoma, da ni mama vedela, hodil trenirati spidvej na ljubljansko dirkališče,

Leta 1935 je dobil povabilo za sodelovanje na mednarodnih dirkah v Pragi, kjer je tik pred dirko dobil povabilo v tovarniško moštvo Jawa, za katero je dosegel zmago v razredu do 1000 cm³.

nekajkrat celo v Krško. Tekmoval ni nikoli, saj bi bil vedno v senci svojega očeta.

O svojem očetu nam pove, da je bil zelo dober pripovedovalec, šaljivec, delaven. Z bratom Milošem sta uživala v očetovem pripovedovanju zgodb, ki so bile velikokrat izmišljene, mnogokrat pa resnične. Kako sta takrat dojela očetove resnične zgodbe, se ne spominja, slutila pa sta, da je bil njun oče nekaj posebnega. Vsaj po njegovem pripovedovanju. Kasneje sta tudi od drugih slišala: »Ja, Ludvik je bil pa od

vraga. Takega ne bomo več imeli.« Pozneje, v odraslih letih, sta spoznala, da je njun oče dosegel v življenju nekaj velikega.

Mama Ljudmila se je s Primorske preselila k očetu v Ljubljano. Nekaj časa je bila v službi v tovarni Saturnus, potem pa je po sili razmer pustila službo in ostala doma. Bila je skrbna ter kljub povojnim razmeram in očetovi skromni plači je znala držati tri vogale pri hiši. Z veliko pridnostjo je skrbela, da je bilo doma vse tako, kot je treba. In za otroka je poskrbela, da sta bila lepo »zrihtana«. Doživela je lepo starost, 95 let. Zadnja leta je preživela v domu upokojencev, kjer so nastajale njene pesmi. Leta 1998 je izdala manjši del svojih pesmi v zbirki Samotne poti.

Letalstvo

Prva znanja o letalih in letalstvu je Denisu Stariču podal oče. Bil je dolgoletni pilot in član Aerokluba Ljubljana ter je veliko letel. Denisa je velikokrat vzel s seboj, ga poučeval o vsem mogočem. Leta 1973

se je vpisal na tečaj za motornega pilota. Tako so se mu izpolnile otroške sanje. Ko enkrat občutiš vse tiste radosti in adrenalinske napetosti nekje pod in med oblaki, potem ne moreš nehati.

Slikarstvo in kiparstvo

V svet umetnosti je vstopil pod budnim očesom Toneta Lapajneteta. Na prvi razstavi v Logatcu, leta 1975, je predstavil lesene skulpture, ki so požele mnogo pohval in odobravanj. To je bila spodbuda za prvo samostojno razstavo na Magistratu. Poleg kiparskih del je na razstavi predstavil že nekaj slik na platno.

S tehniko olje na platno je nekako začel leta 1976. Kot pravi sam, je v vsakem človeku kanček umetnika, samo nekdo to odkrije in razvija naprej, se uči in z vztrajnostjo pride do nivoja, po katerem ga potem poznavalci ocenijo kot dobrega, zelo dobrega ali celo genialnega. Samo pot do tega je dolga in brez resnega pristopa in vztrajnosti se cilja ne doseže. Barve in platno so enkratno sredstvo, da se lahko izživljaš, kakor ti srce poželi.

V slikah je začel spoznavati sebe, svojo dušo, hotenja, sanje in še marsikaj, kar se je skrivalo v njem, pa ni našlo načina, kako priti na svetlo. Priti iz duše preko roke na platno. Slike nastajajo spontano in z nekim notranjim zagonom. Zdi se mu, da najbolj uspevajo razne variante na temo obrazov ali pa obrazi v obrazih.

Njegovo slikarstvo bi lahko opredelili kot mimetični ekspresionizem. Barve so čiste in pred našimi očmi napletejo vrsto človeških obrazov, ki pahljačasto prehajajo drug v drugega. Staričeva poanta je, da človeka naredijo obraz, stas in glas, duša obraza pa so oči.

Kot pravi sam, verjame, da ima slikarski talent, ki se je pokazal tudi pri obeh hčerah (Mojci in Mateji), saj končujeta študij na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje in na visoki risarski šoli v Ljubljani.

Mojca Lužar

SLAVKA MALEŠEVAC, nečakinja Ludvika Stariča, obuja spomine

V Ivanji vasi številka ena živi nečakinja Ludvika Stariča. Pri svojih osemdesetih letih je mati osmih otrok kljub trdemu delu še vedno živahna, nasmejana, polna energije in vedno pripravljena na pogovor.

Obiskali smo jo in povprašali po spominih na strica Ludvika.

Iz svoje rane mladosti se spominja Ludvikovega poleta z letalom z Golobinjeka. Bila je še zelo majhna in spominja se samo tega, da je Ludvik sporočil mami, da bo poletel in naj na travniku poleg cerkve čakajo otroci. Rekel je, da bo iz letala vrgel lep kos govejega mesa. Otroci pa takrat niso velikokrat jedli mesa. Hitro so stekli na travnik in čakali. Res so zagledali letalo in res je priletel lep, zavit kos

mesa. Hitro so ga pobrali in odhiteli z njim k mami. Kako in kdaj so ga imeli za kosilo, se gospa Slavka ne spominja.

Strica Ludvika ima v zelo lepem spominu. Mnogokrat se je v Mirno Peč pripeljal s svojim motorjem. To je bila paša za oči! Pa nikoli ni prišel prazen, vedno je imel pri sebi sladkarije za otroke, nekaj hrane za mamo, včasih pa tudi kakšne lepe obleke.

Bil je družaben, vesel, nasmejan in poln humorja, poleg tega pa zelo lep, visok, črnolas gospod.

Njegovo življenje pa ni bilo prepleteno samo iz lepih in srečnih trenutkov. Mnogo nesrečnih dni je preživel. Prva žena Francka, učiteljica v Kranju, je umrla in zapustila Ludvika in sina Marjana. Le-ta se je potem na morju ponesrečil in umrl. Ludvik se je še enkrat poročil in vzel za ženo Milko, sestrično Mare Rupena. Z njo sta imela dva sinova - Denisa in Miloša.

Mojca Lužar

EVROPSKA VAS

V mesecu maju smo se intenzivno pripravljali na zaključek projekta Evropska vas. Naša šola se je tokrat predstavila z Belgijo. Naredili smo makete Bruslja, dirkališča in parlamenta. Po vsem vloženem trudu smo se 9. maja odpravili v Ljubljano in se tam predstavili na svoji stojnici. Poleg nas so bile tam predstavljene tudi ostale države Evrope. Mi smo predstavili svoje makete, zgibanke, plakate, za obiskovalce smo

pripravili poučen kviz ter jih posladkali s tipičnimi belgijskimi vafli in čokolado. Sledila je tudi predstavitev posameznih šol in naša se je predstavila s pesmijo J'aime la vie, ki so jo zapele učence našega pevskega zbora. V projektu je sodelovalo kar nekaj učencev in ponosni smo na to, kar smo naredili.

Ema Zajc, 6. a

TABOR NADARJENIH IN USPEŠNIH UČENCEV

Od petka, 23. maja, do nedelje, 25. maja so se nadarjeni in prizadevni učenci udeležili tabora ČŠOD Bohinj. Razporejeni so bili v naravoslovno, geografsko, literarno, športno in video delavnico. V vsaki delavnici je bilo šest učencev.

Petek smo preživeli združeno. Ob 13.15 smo se napotili proti Bohinju. Naša prva postaja je bil slap Savica. Z avtobusom smo se na postajo pod Savico pripeljali ob 15.45. Nato smo se peš odpravili proti slapu. Prizor je bil neverjeten. Tolikšne količine vode ni med nami videl še nihče. Pršilo je vse do razgledne ploščadi. Kovinska vrata, ki so bila 30 m nižje, so bila zaklenjena. Tam je pršilo kot bi stal pod prho. Res neverjeten prizor. Kmalu smo odšli proti avtobusu in okrog 17.00 prispeli v dom ČŠOD. V

domu smo poslušali predavanje o Triglavskem narodnem parku, ki je trajalo do večerje.

Okrog 19.30 smo se napotili na večerni pohod proti Ribčevemu Lazu. Učitelj Zadravec je pri spomeniku štirim srčnim možem povedal nekaj besed o prvih osvajalcih Triglava. Povedal je tudi nekaj o naravno geografskih in zgodovinskih posebnostih Bohinja. Nato smo se odpravili po poti okrog jezera. Sledil je povratek proti domu. Ker se je stemnilo, smo morali uporabiti svetilke, ki smo jih imeli s seboj. Ob 21.30 smo prispeli nazaj v dom. Dokaj naporen in bogat dan je bil za nami.

Nik Dragan, 8. a

GEOGRAFSKA DELAVNICA

Na tabor uspešnih učencev se je odpravila geografska skupina, ki jo je sestavljalo šest učencev 8. razreda; Ana Žagar, Nika Strajnar, Sašo Brudar, Matic Koračin, Sandi Kumer, Jure Barbo in učitelj Igor Zadravec. Odpravili smo se z namenom, da bi raziskovali Bohinjsko dolino, predvsem njene naravne in kulturne znamenitosti.

Skozi tridnevno bivanje v Bohinju smo videli in spoznali veliko novega. S kolesi smo se odpeljali v planšarski muzej v Stari Fužini, odšli smo na planino Blato, od koder smo se spustili do planine Vogar, pot pa nas je vodila tudi do prepadne točke in čudovitega razgleda. Zadnji dan pa smo se sprehodili okoli Bohinjskega jezera. Tabor smo zaključili s pogledi na vzpetine, ki so se dvigale visoko nad nami.

Res je, da smo prehodili veliko poti, vendar je to kot kapljica v bližnjem jezeru v primerjavi s prehojenimi potmi planšarjev v preteklosti.

Nika Strajnar, 8. a

BIOLOŠKA DELAVNICA

Po skupno preživetem petkovem popoldnevu smo z biološko delavnico pričeli v soboto zjutraj. Odpravili smo se na del jezera, kjer se Savica izliva vanj. Tam smo ves dan preučevali rastline v vodi in ob njej, živali v vodi in kemične snovi v njej. Pod mikroskopom smo si nato ogledali algo spirogiro in najdene živali pod lupo. V nedeljo dopoldne smo preučevali še živali v nekem potoku, ki se prav tako izliva v Bohinjsko jezero. Preostali del dopoldneva je bil namenjen druženju. Po kosilu pa smo se odpravili proti Mirni Peči. Mislim, da je bil ta konec tedna zelo zanimiv in poučen, saj smo znanje, ki smo ga pridobili pri pouku, uporabili v praksi in nam bo le-to v prihodnosti še zelo koristilo.

Anja Berk, 9. a

FOTO-VIDEO DELAVNICA

Naša skupina je na taboru snemala kratek film na temo Prva svetovna vojna. Da pa v Bohinju ne bi imeli preveč dela, smo scenarij naredili v šoli. Ob snemanju smo se veliko smejali. Bili smo zelo utrujeni, saj smo snemali tudi do poznih ur. Zame je bil ta tabor nekaj zelo poučnega. Minil je še en vikend, ki ga ne bom nikoli pozabila.

Ana Strajnar, 9. a

ŠPORTNA DELAVNICA

Našo delavnico je sestavljalo šest športnikov: David Matoh, Domen Matoh, Martin Zajc, Gašper Krevs, Nik Dragan in Jan Kramar.

V soboto smo se zjutraj najprej napotili na jutranjo telovadbo. Po zajtrku smo se razdelili v delovne skupine. Naša skupina je imela na programu plezanje v naravni steni. Izvedli smo ga na steni pri Ribčevem Lazu. Varovala nas je učiteljica Tina iz ČŠOD. Po dveh smereh smo se povzpeli za 23 m. Vsi smo opravili 3-4 vzpone in premagali strah pred višino.

Naš tempo je bil res naporen, saj nas je že ob 14.00 čakala učiteljica Marija, ki nas je popeljala na veslanje s kanuji proti Ukancu. Temperatura Savice je bila 7 stopinj, jezera pa 12. Na prodnati plaži smo se naučili ritenskega izhoda iz vode ter ob tem zamenjali posadke. Pot nazaj je bila naporna, saj je veter ustvarjal valove in nas je precej premetavalo. Lepše je bilo jadralnim deskanjem, ki so izkoristili odlične pogoje za ta šport. Ob 17.00 smo pristali.

Po večerji smo odšli na igrišče, kjer smo igrali košarko in nogomet. Za badminton je bilo žal preveč vetrovno. Z intenzivnostjo nismo pretiravali, ker je bil za nami lep, a zelo naporen dan.

V nedeljo se je po opravljenih jutranjih aktivnostih naša skupina odpravila na kolesarski izlet. Napotili smo se proti Ribčevemu Lazu. Preko mostu smo se napotili do Stare Fužine, kjer se začne čudovita kolesarska pot, ki se vije vse do Bohinjske Bistrice. V Bohinjski Bistrici smo naredili obrat in se vrnili proti Bohinju. Večji del po isti poti. Po prihodu v Bohinj smo se po desnem bregu napotili okrog jezera. Žal smo po približno 4 kilometrih ugotovili (prometni znak), da vožnja s kolesi ni več dovoljena. Zato smo se obrnili in se okrog jezera napotili po drugi, asfaltirani poti.

Po kosilu smo odšli na avtobus, ki nas je ob 15.45 pripeljal v Mirno Peč.

Nik Dragan, 8. a

LITERARNA DELAVNICA

V soboto smo v literarni delavnici, v kateri smo bila sama

dekleta, odšle s kolesi do Ribčevega Laza. Ob jezeru smo preživele celo dopoldne in spoznavale Prešernovo pesnitev Krst pri Savici in na to temo tudi poustvarjale. Po vrnitvi smo

imele prosti čas, ki smo ga izkoristile za druženje. Po kosilu smo zopet z učiteljico ob jezeru poustvarjale, tokrat smo pesem Krst pri Savici spremenile v dramsko besedilo in ob tem opisale tudi sceno. Čas je hitro minil in že se je bližal čas večerje, po njej pa smo odšli še na sladoled. Naslednjo jutro, v nedeljo, smo že vsi začeli pakirati naše stvari, saj smo se ta dan vračali domov. Seveda smo tudi ta dan imeli delavnice. Naša skupina je kar na manjšem »travniku« ob ČŠOD Bohinj zopet poustvarjala, vendar smo tokrat risale stripe na omenjeno tematiko. Po kosilu pa smo se z novim znanjem vsi vrnili v Mirno Peč.

Sandra Novak, 9. a

Literarne sestavke, ki so nastali v literarni delavnici, si lahko preberete in ogledate na naslednjih straneh.

Bohinj, 15. 6. 795

Dragi dnevnik!

Vse mi razpada. Izgubili smo vojno, moje drage ljubezni pa ni ob meni. Počutim se osramočeno in jezno. Razočaral sem svoje starše, svoje ljudstvo, bogove in sebe. Jezen sem, ker je Valjhun pobil nedolžne ljudi in njihovim družinam uničil življenje. Žal mi je za vse, kar sem storil. Ravnal sem narobe. Ne bi smel pobegniti kot neka reka, bolje bi bilo, da bi me Valjhun ubil.

Bohinjsko jezero je mirno na pogled, vendar če ga dobro pogledam, vidim, da nekje v sebi globoko divja. Spominja me name. Najraje bi skočil vanj in se pridružil izgubljenim življenjem na dnu.

Nisem še zapisal, kako je do tega prišlo ...

Peljal sem se proti Blejskemu otoku, da bi tako kot vsak teden daroval denar in hrano. Ko sem se bližal kopnemu, sem jo zagledal - milo Bogomilo. Stopil sem na kopno in v trenutku, ko sva se srečala iz oči v oči, sem dobil ta prečudoviti občutek, ki se je širil po mojem telesu. Blago se mi je nasmehnila in vrnil sem ji širok nasmeh.

Skoraj vsak dan sem hodil k njej, k svoji ljubezni. Bila je tako lepa, da skoraj ni bilo resnično. Najina ljubezen je bila tako nedolžna. Eno leto je bilo vse popolno, živel sem v devetih nebesih. Potem pa je prišel trenutek, ko so se oglasil trobent in oznanile vojno med pogani in kristjani.

Najino slovo je bilo grenko, vsakemu je spolzela solza po licu. Odšel sem na čoln in

ji mahal v slovo, dokler mi njena podoba ni izginila izpred oči.

Vojna ... Valjhunova vojska je bila devetkrat večja in močnejša od moje. Zbežali smo do Ajddovskega gradca v trdnjavo, da bi se skrili in zavarovali pred njimi. Vendar so nas našli in obkolili. Mislil sem, da bo že takrat konec, vendar še zdaleč ni bilo res. Šest mesecev so bili okoli naše trdnjave in nas čakali, nam pa je že zmanjkovalo hrane. Moji vojaki so bili šibki, brezvoljni in nemočni. Vedel sem, da jih moram opogumiti. Povedal sem jim, da je bolje boriti se in umreti kot predati se in postati suženj za vse življenje. Tisto noč smo šli v napad in prav tako nasprotnik. Bil je boj v pravem pomenu - povsod je lila kri in po tleh so bila telesa pogumnih bojevnikov.

Ko sem spoznal, da je vse zaman in da ne bom preživel, sem zbežal in to obžalujem. Močno. Zatekel sem se k jezeru. Sedaj sedim ob njegovem robu in pišem. V tem trenutku vidim le eno rešitev - smrt. Vendar tej želji ne smem podleči, saj me ljubezen do Bogomile žene naprej. Rad bi vedel, kako je z njo. Zagotovo še čaka name.

Nika Primc, 8. a

Čakal sem pri Ajdovškem gradcu,
Rešiti sem nas želel po padcu.
Težka je bila želja ta,
Omogočiti sem nam želel pobeg iz suženjstva.
Moč Valjhuna je bila neznanska
In lakota gromozanska.
Rešiti nas mi ni uspelo.

Misli črne sem imel,
Lagati nisem si želel,
A ljubezen močna me je rešila,
Dalje me je spremljala
In mi moči vlivala.

Vodila me je pot do slapa –
Ogromnega, ki imenoval se je Savica.
Je končno prišla vseh deklet kraljica,
A ločitve ponovne se je bala,
Krst mi je ponudila in me h kristjanom povabila.

Neža K., 8. a, Nika P., 8. a, in Nuša A., 8. b

ČRTOMIR

Pogumen vedno je bil,
za svojo ljubezen se boril.
Boj razdružil ju je,
on bal se je, da nikoli več ne bi videla se.

Valjhun, kristjan, ga je pozval,
misleč, da se bo vdal.
Črtomir se je v trdnjavo skrnil,
Valjhun pa ga je obkolil.

Po šestih mesecih trpljenja
se je želel odrešiti trpljenja.
Skoraj vsi so izgubili življenja
in nihče ni mogel izraziti svojega mnenja.

Črtomir pa je edini preživel,
a zaradi tega ni bil vesel.
Valjhun ga bo toliko časa iskal,
dokler ne bo do smrti zaspal.

Katja Š., 8. b, Sandra N. in Petra Z., 9. a

Intervju: ČRTOMIR IZGUBIL LJUBEZEN ZARADI VERE

Pred nekaj leti je bila zelo huda vojna med pogani in kristjani. Nam lahko poveste kaj več o tem?

Seveda. Bil sem vodja poganov. Bilo nas je devetkrat manj kot kristjanov, a borili smo se zelo močno. Med bojem smo se zatekli v Ajdovski gradec, kjer smo ostali šest mesecev. Nasprotnik Valjhun nas je s svojo vojsko obkrožal ves ta čas.

Ste imeli v času skrivanja načrt?

Svojim vojakom sem svetoval, da lahko odidejo in se predajo ali pa ostanejo in se borijo do konca. Povedal sem jim, da je bolje boriti se do konca in umreti kot ostati živ in biti suženj.

Kako pa so se oni odločili?

Vsi so ostali na moji strani in se borili do konca.

Znano je, da so zmagali kristjani. Kako ste se takrat počutili?

Vsi moji vojaki so umrli, le jaz sem ostal živ. Ker sem bil jezen na Valjhuna, sem pomislil celo na samomor.

Zakaj tega niste storili?

Pred očmi se mi je prikazala moja ljubljena Bogomila. Spomnil sem se vsega, česar sva skupaj doživela – kako sem hodil k njej na Blejski otok.

Zakaj sta se ločila?

Tedaj je glas trobente klical v boj, odšel sem v napad. Pri tem sem se bal, da Bogomile ne bom videl nikoli več.

Kako ste ponovno izpostavili stik z njo?

Ko sem stal ob Bohinjskem jezeru in razmišljal o vsem, kar se je zgodilo, je k meni priveslal nek ribič. Povedal mi je, da me Valjhun išče, in me povabil na svoj čoln. Ko me je pripeljal k obali, sem mu namesto denarja dal prstan in naročil, naj ga odnese k Bogomili. Po prstanu bo ona vedela, da ga pošiljam jaz. Povedal sem mu, da ga bom naslednje jutro čakal ob slapu Savica.

Ali je naslednje jutro tudi Bogomila prišla k slapu?

Seveda je, vendar ni bila sama. Spremljal jo je duhovnik. Bil sem je zelo vesel in sem takoj stekel k njej ter jo objel, vendar se mi je ona umaknila in zavrnila moj objem. Začudil sem se in nisem si mogel predstavljati, kaj bi se lahko

še zgodilo. Povedala mi je, da je sprejela drugo vero.

Vam je tudi pojasnila, čemu je to storila?

Ko sem se bojeval, je ona čakala name in vsak dan jokala. Srečala je duhovnika, ki ji je pokazal novo pot. Sam sem bil ob tem zamišljen. Ko me je prosila, naj še jaz sprejemem novo vero, najprej nisem vedel, kaj naj storim. Zaradi ljubezni pa sem pritrdil. Seveda me je zanimalo, kdaj se bova potem poročila, vendar me je zavrnila.

Kdaj ste se krstili?

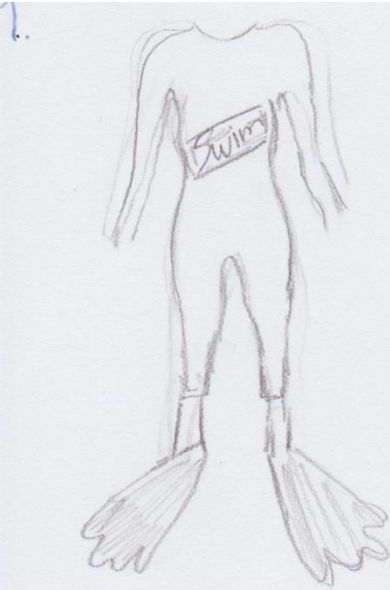
Ko sem ob srečanju pri slapu želel oditi, me je Bogomila prosila, če bi ji lahko izpolnil še eno željo – da bi se dal krstiti že pri slapu Savica. Temu sem pritrdil.

Sta se še kdaj videla?

Ne, vsak je odšel svojo pot. Jaz sem odšel v Oglej, kjer sem postal duhovnik. Oba verjameva, da se bova srečala na nekem drugem svetu.

Katja Šuštaršič, 8. b

GUBAJMO MOŽGANE

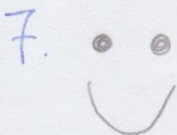
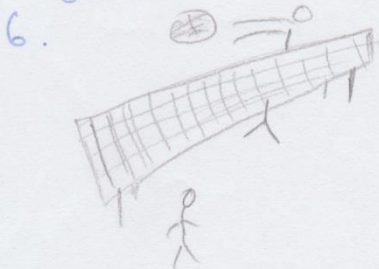

2. Titanic hit an _____

3. They used it a long time ago to hunt animals.
It's made out of a stick and a ~~rock~~ sharpened
rock.

4. It ~~is~~ starts on the 21st June. It's a season.

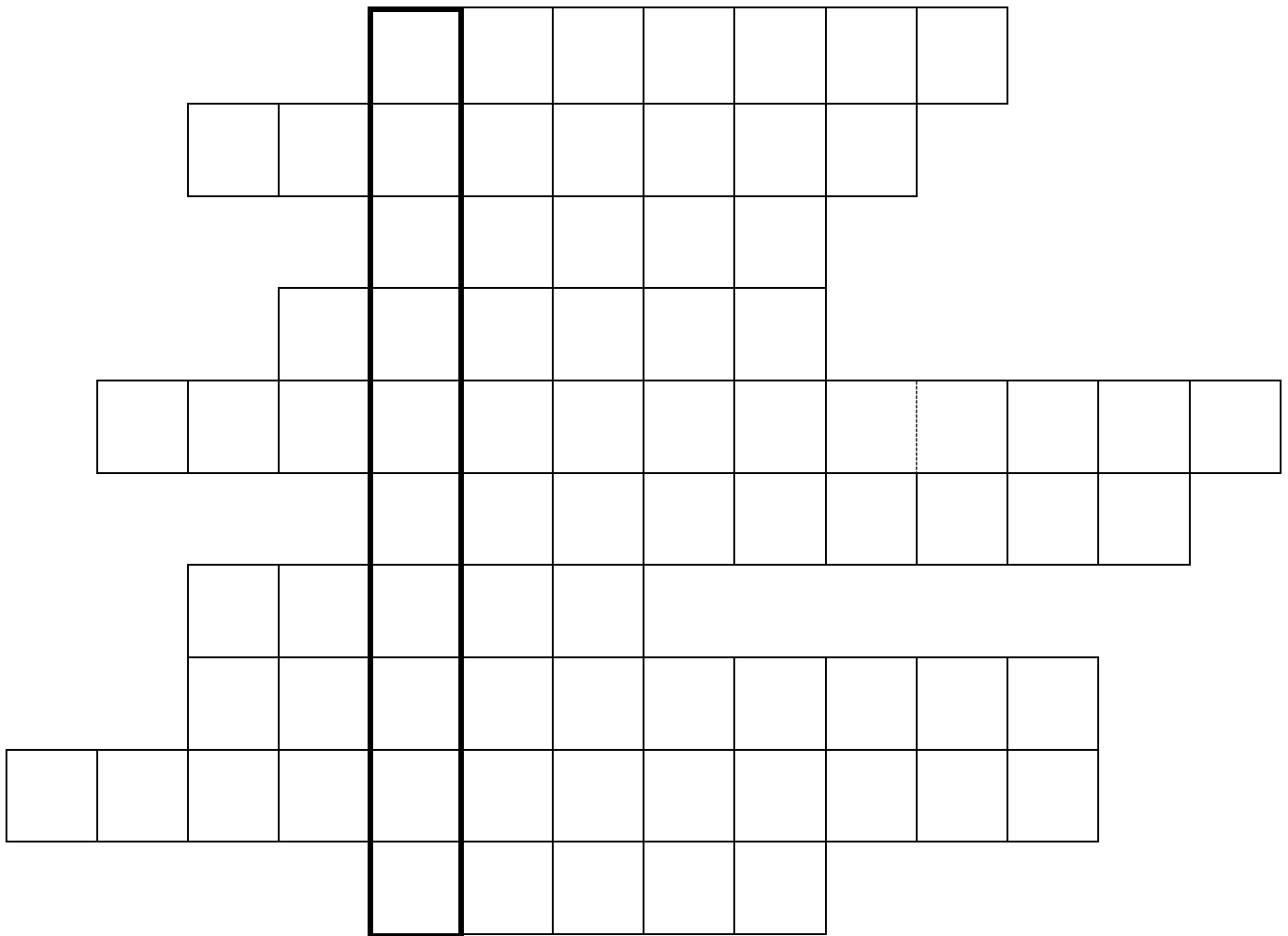
5. You heat / boil food faster in it.

8. A person who likes trying new things.

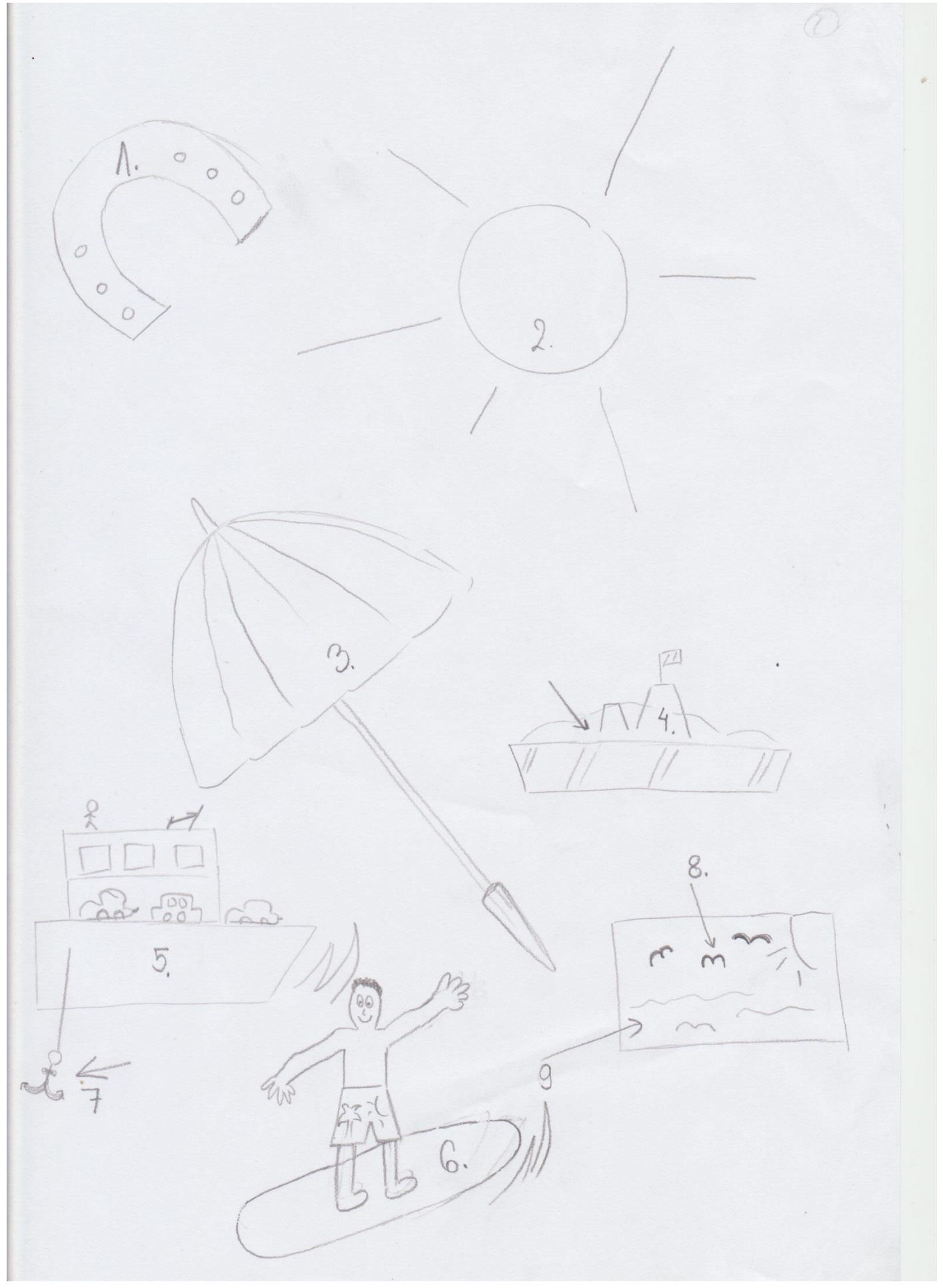
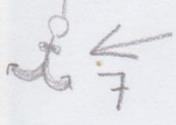
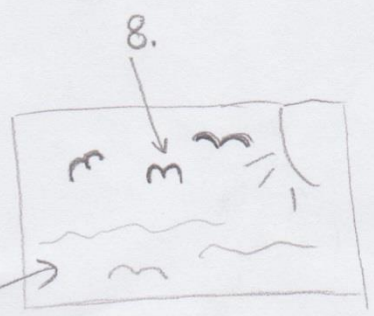
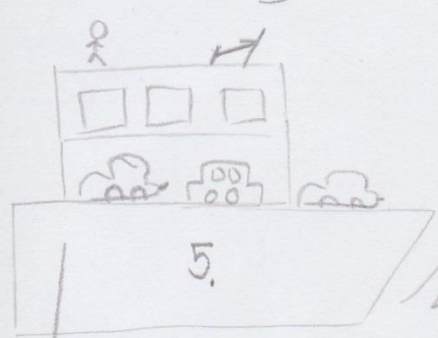
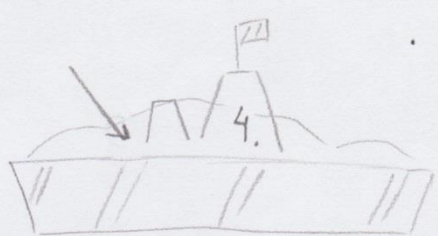
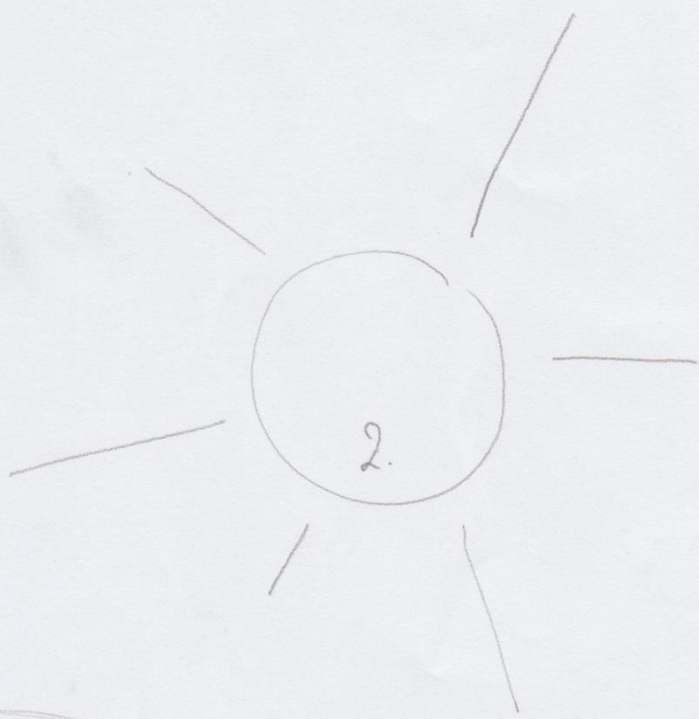
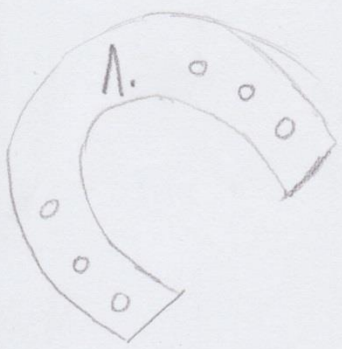
Vam je križanka všeč? Nič lažjega. Enostavno jo natisnite in izpolnite.

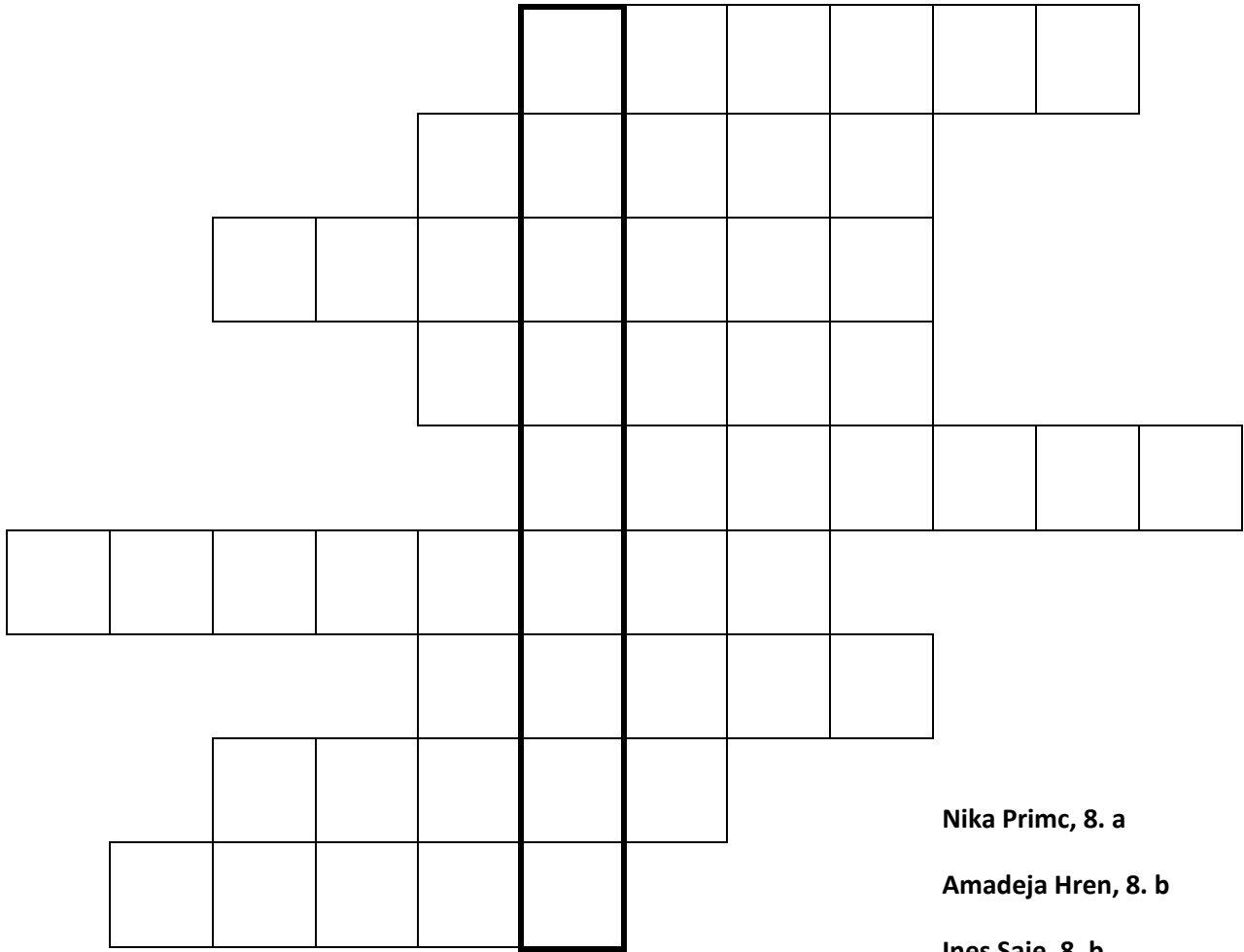

Nuša Avguštinčič, 8. b

Petra Hrastar, 8. b

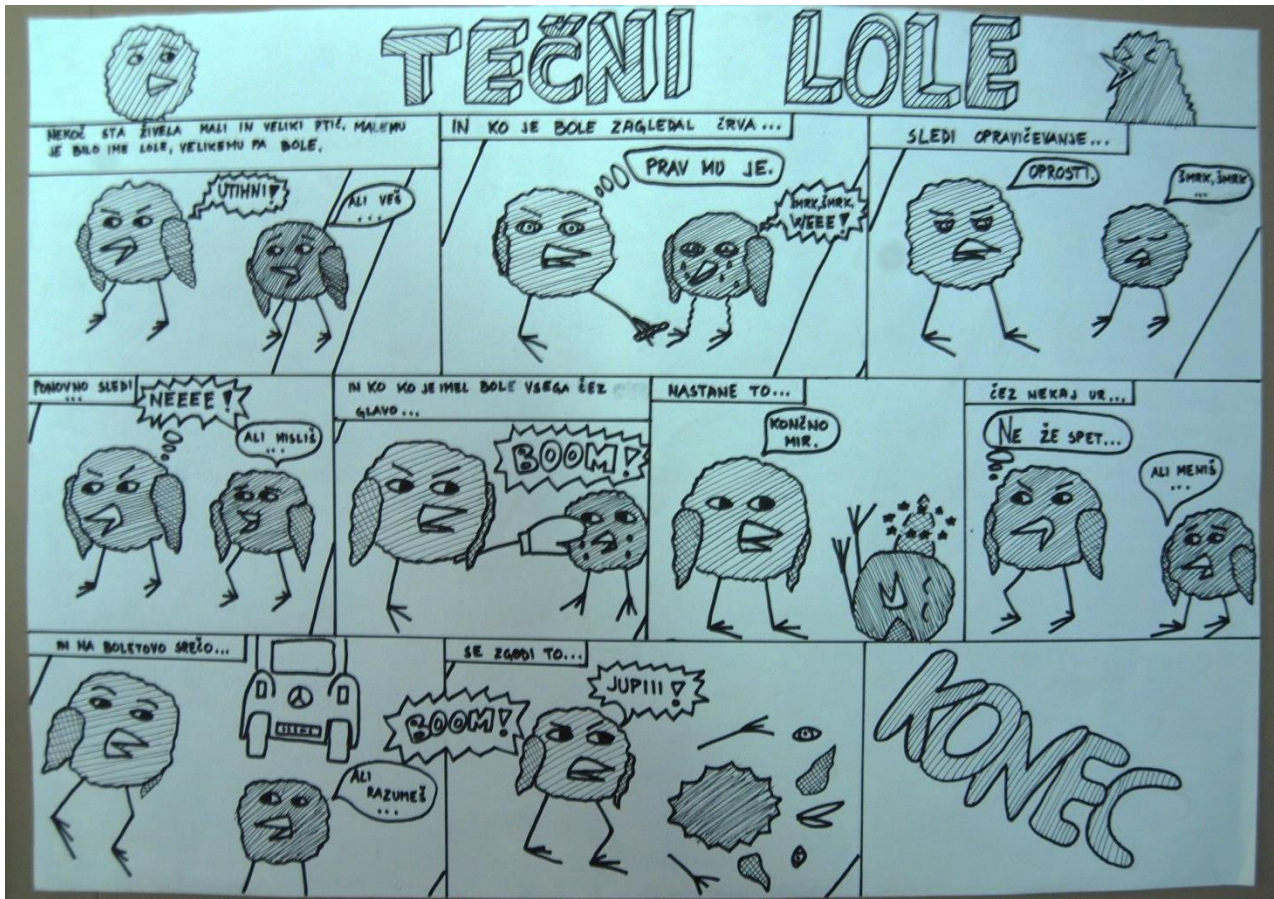

Nika Primc, 8. a

Amadeja Hren, 8. b

Ines Saje, 8. b

HOROSKOP

Ste ljubitelj živali? Katera vam je najbolj všeč? Izberite si svojo žival in preberite, kaj vas čaka v bližnji prihodnosti.

GEPARD

Si zelo hiter, kar ni vedno dobro. Če boš prehiter, boš postal slaven, kar pa spet ni dobro, saj izgubiš prijatelje. Ljubezen: Vse punce se obračajo za tabo. Hitro se boš zaljubil.

RAK

Si zelo samozavesten, v družbi imaš glavno besedo. Ker si tudi predrzen, vedno narediš tisto, kar si zamisliš. Ne maraš sonca, zato si raje v senci. Ljubezen: Ne bodi preveč samosvoj in ozri se za prijaznimi dekleti.

POLŽ

Počasen si pri kontrolkah, vendar narediš vse prav in vedno dobiš lepo oceno. Pozor: Ne plezaj visoko po nogah drugih, saj lahko spolziš na dno.

PAPIGA

Vedno hočeš, da si glavni, da zbujaš pozornost. Si zelo glasen, kar nekaterim ni posebno všeč. Ljubezen: Včasih je dobro, da poslušаш druge.

DELFIN

Zelo si igriv, visoko skačeš, rad si v vodi. Si malo sramežljiv, eleganten, vitek in suh. Si potrpežljiv in se prilagodiš željam drugih. Pozor: Zaradi igrivosti velikokrat zabredeš v težave. Ljubezen: Lepo ravnaš z nasprotnim spolom, zato imaš veliko oboževalk.

VEVERICA

Rad plezaš, si gibčen in uživaš v naravi. Pozor: Pazi se ljubosumnih prijateljev! Ljubezen: Na sprehodu boš srečal prijazno in lepo princesko.

DINOZAVER

Si zelo velik in močan, zato lahko dosežeš vse, kar si želiš. Pozor: Ne imej previsokih ciljev!

KONJ

Rad imaš naravo, zato si veliko na svežem zraku. Ukvarjaš se s športom, rad tudi tekmuješ. Tvoja dobra lastnost je, da nisi važen, da si rad med prijatelji in prijateljev nikoli ne razočaraš.

PES

Si strog in želiš, da se vsi držijo določenih pravil. Pozor: to, kar delaš, je dobro. Le tako naprej in vsem se bo godilo dobro. Nasmehnila se ti bo sreča v ljubezni.

OSEL

Boriš se za svoje pravice. Si zelo pogumen. V ljubezni še nisi srečal prave prijateljice. Pohiti, saj imaš veliko oboževalk.

LISICA

Si zviti in prebrisan, včasih koga prineseš okoli. Prijatelji si želijo iskrenega in prijaznega sogovornika. Ves naslednji teden te čaka sreča.

TIGER

Si zelo pogumen in pameten. Preveč si važen, zato te prijatelji zapuščajo. Pazi! V ljubezni te čaka presenečenje v ponedeljek.

BIK

Si zelo močan, velik in pogumen. Pazi, da si ne izbereš slabe družbe. Hitro tečeš. Če si jezen, močno brcaš. Pazi, kam obrneš nogo! Prijatelji so dragoceni.

LEV

Si kralj živali. Tvoja dobra lastnost je hitrost in levjesrčnost. Ko skačeš preko skal, pazi, kje skačeš! V sredo te čaka prijetno presenečenje.

HRČEK

Si vesele narave, veliko se smeješ in zabavaš druge. Zato imaš veliko prijateljev. Malo bolj pazi na svoje zdravje! Tudi petje in učenje sta lahko lepi zabavi.

Podobnosti z resničnostjo so zgolj naključje.

PRVI KORAKI - glasilo učencev OŠ Toneta Pavčka

Zapisali, zbrali in pripravili: učenci OŠ Toneta Pavčka in mentorica Mojca Novak

Oblikovanje: Gordana Kmetič

Naslovnica: učenci IP UBE

Fotografije: arhiv OŠ Toneta Pavčka

Slikovno gradivo: Aleša Sušnik Škedelj

Mirna Peč, 2014